ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. JÚNIUS 30. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 26. SZÁM

– Hát akkor most vissza az egész?

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Angyal János
Becsei Miklós
Bodnár Gyula
Farkas Márton
Galambos Szilveszter
Iszlai Zoltán
Kaposy Miklós
Kibédi Ervin
Mátyás István
Walter Béla

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Gerő Sándor
Jelenszky László
Lakatos Ferenc
Mészáros András
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Dr. Tarnóczy Zoltán

PROTOKOLL

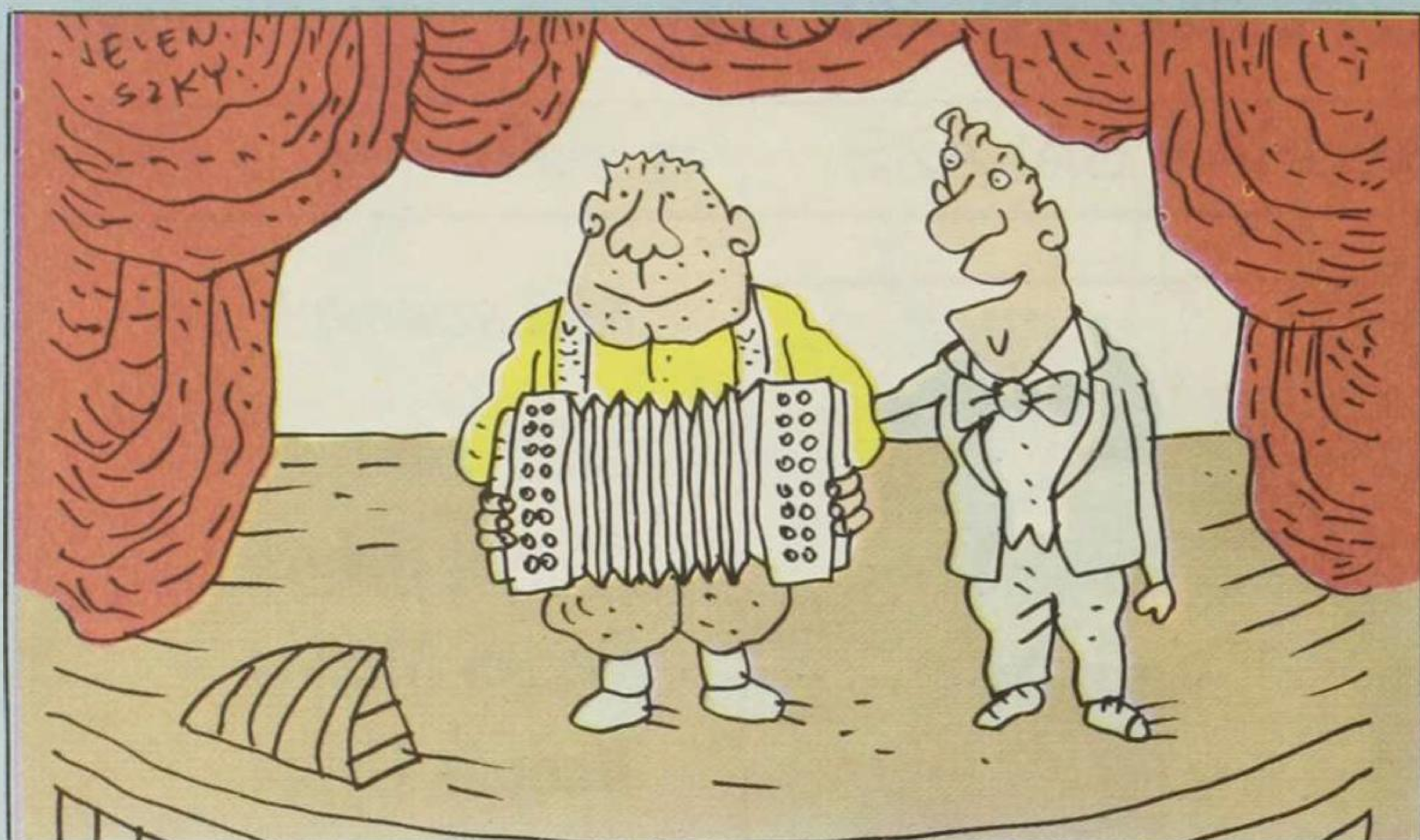
– Az úr a csecsen maffia nevében szól néhány megemlékező szót az orosz csapatok kivonulásáról.

HORTOBÁGY, BORZAS-ERDŐ

– Nem délibábot látnak! Julis rálépett egy bombára.

– A szovjet csapatok kivonulására rendezett ünnepségünk kedves vendége Vovka, a helybeli orosz maffia vezére a Bunkócskát fogja eljátszani nekünk.

A HORTOBÁGY BORZAS-ERDŐ ALJÁN

– A birkák szeretnek itt legelészni, különösen a kukoricagránátot kedvelik.

BODNÁR GYULA:

BORZAS-ERDŐ REJTEKÉBEN...

Még jóformán le sem fékeztem a „tiszta kocsma, rendes ház" feliratú táblával díszelgő talponálló parkolójában, máris rámköszönt egy fejkendős asszonyság:

– Isten nyugosztalja, lelkem!

– Talán isten hozta, nem? Miért köszön nekem úgy, hogy isten nyugosztalja?

– Azért, kedveském, mert itt Borzasváron a szovjetek óta kiment a divatból az isten hozta is, meg a jó napot is.

– Betiltották?

– Be éppen nem tiltották, de amíg a „sztálini sólymok" a közeli Borzas-erdő felett gyakorolták a bombázást, addig úgy voltunk, hogy biztosabb az *isten nyugosztalja,* mint a jó napot.

– Csak nem esett bomba a falura is?

– Csak ha mi akartuk, lelkem.

– Mi az, hogy ha maguk akarták?

– Tudja, az akkor volt, amikor valaki le akarta bontani a régi házát, vagy a pajtáját. Hogy ne kerüljön pénzbe, éjszaka felfestettük a tetőre a célpontjelzést és már csak várni kellett a másnapi gyakorlatot. Aztán a törmelékkel feltöltöttük a bombatölcsért és azzal kész!

– Mit csináltak, amikor nem volt „bontatás"?

– Akkor kimentünk a Borzasba, összeszedni a szárnyasokat.

– Odáig elkódorogtak a tyúkok?

– Ki beszél itt baromfiról? A fel nem robbant szárnyasbombákért mentünk. A legtöbbjük időzített volt. Óraszerkezetes.

– Milyen típusú? Kvarcóra?

– Nem. Kakukkos. Egyszer egy ilyen órát haza is vittem, de egy hét múlva ki kellett dobnom. Amikor éjfélkor elkezdett kakukkolni, az apjukom mindig felüvöltött, hogy: „légiveszély!" és bebújt az ágy alá...

– Milyen bombákat dobtak még?

– Újabban már számítógépes célkeresőket is használtak.

– Ezek milyenek voltak?

– Hagyományosak, csak mindegyiken ült egy golyós számológéppel felszerelt katona.

– Csak bombákat dobtak le?

– Nem. Egyszer ledobták Szergej Vedeljevicset, az irányzót.

– Biztosan azért, mert eltévesztette a célt.

– Az még nem lett volna baj. A baj az volt, hogy mire a gép elérte a támadó magasságot, addigra a Vedeljevics megitta a teljes fedélzeti vodkakészletet.

– Az erdő állataival mi lett? Elpusztultak?

– Ugyan már, lelkem! Alkalmazkodtak! A gólya betonvasakból rak fészket, a fecske sár helyett cementet használ, a vakond eternitcsővel béleli a járatait, a dolmányos varjú pedig golyóálló mellényre cserélte a dolmányát.

– Akkor semmi gond?

– Főleg, ha megtenné azt, hogy kicsit odébb megy a kocsijával, mert úgy látom, megjött a Józsi a tartályautóval.

– Csak nem a fűtőolaj jött meg?

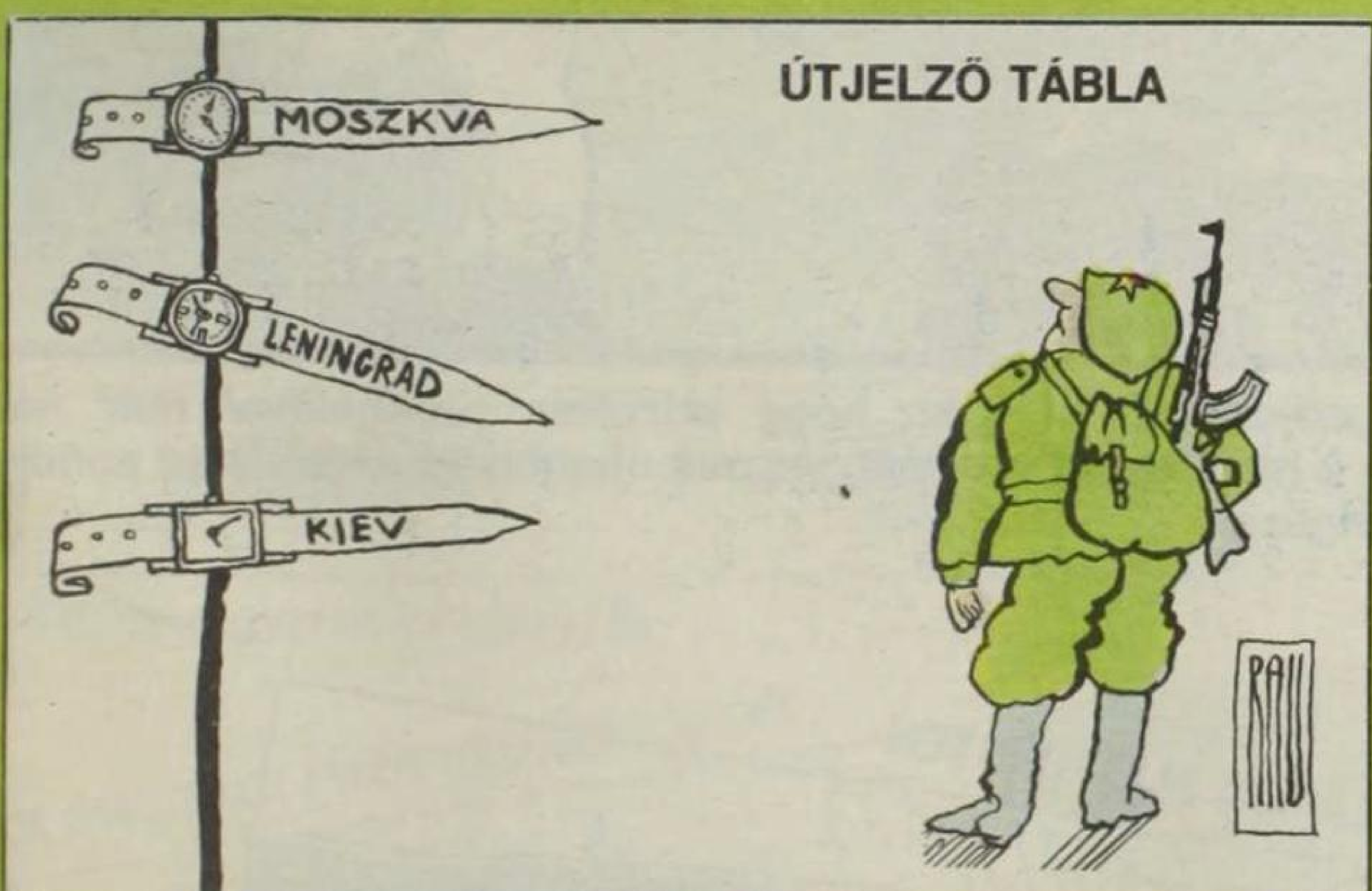
– Nálunk, lelkem, ekrazittal működnek a kályhák. A Józsi sampont hozott. Holnap jönnek a tűzszerészek és átfésülik a Borzas-erdőt.

– De minek ehhez ez a rengeteg sampon?

– Hogy előbb átmossák. Hogy a „fésüléskor" a Borzaserdő egyetlen *hajafája* se görbülhessen meg!

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Már két éve.

Még csak két éve?

Nemrégiben még itt járkáltak közöttünk. Konvojban. Számtalan éjszakán találkoztam velük, amint hosszú sorokban csörömpöltek ide-oda. Végeláthatatlan katonai teherautó-sorokból rendre lemaradozott néhány lerobbant járgány, hirdetve a szovjet technika élenjáró voltát.

Előjönnek a közös emlékek…

Nyári éjszakán tartottam hazafelé valahonnan Pécs környékéről. A dunaföldvári Shell-kútnál szándékoztam tankolni. Amikor lekanyarodtam a főútról, szélvédőm előtt hirtelen fekete-fehérre mázolt gumibot állt keresztbe. Megálltam. Marcona, talpig feketébe öltözött (bár lehet, hogy csak a koszossága miatt fekete) egyenruhás egyén hajolt be az ablakon, és feltette a vodkaszagú kérdést:

– Cigaretta jeszty?

Több éves orosztanulmányaimnak hála, azonnal megértettem, hogy az élenjáró szovjet ember a dohányzás káros szenvedélyének kíván hódolni, és ehhez kéri elvtársi segítségemet.

Nem ismervén a szovjet kínálási módszert, könnyelműen a dobozt nyújtottam felé. Ő zsebrevágta az egészet, majd ismét benyújtotta olajtól fekete kezét:

– Zolot!

Aranyat akart. Nem mint atyái évtizedekkel korábban, zabrálni, hanem eladni. A nemesfém sárgán csillogott tenyerén a holdfényben.

Itt álljunk meg egy pillanatra. Egy szó, amit talán a fiatalabb olvasó nem ismer: *zabrálni*… Szláv eredetű ige, a „davaj csaszi" szinonímája. Így neveztük, amikor a felszabadítók megszabadítottak minket értéktárgyainktól, vagyis amikor minden mozgathatót átvettek szocialista megőrzésre.

A dunaföldvári harcos által eladásra kínált ékszer már túl volt a zabráláson. Ki tudja honnan került a Duna partjára. Akkoriban afgán eredete tűnt a legvalószínűbbnek.

– Nyet! – igyekeztem elhárítani az évszázad üzletét.

Egy szovjet katona nem adja fel egykönnyen a harcot. A győzelembe vetett hittel próbált jobb belátásra bírni. Hiába. Amikor továbbengedett, szavai zenéjéből arra következtettem, nem a szovjet–magyar barátságot élteti.

Amikor a kutasnak elmeséltem a kalandomat, legyintett.

– Árulnak ezek mindent… Gázolajat, színes tévét, szerszámkészletet. Ha kis szerencséje van, néhány üveg vodkáért még tán tankot is vehet tőlük…

Két éve elmentek. Azóta nem lehet Dunaföldváron sem afgán koronaékszert, sem tankot venni az éjszaka közepén.

Van ennek a történetnek időszerűsége is. Olvasom, hogy a volt Szovjetunió adósságának törlesztéseként fegyvereket ad nekünk. Kezelő személyzet nélkül. (Ők menekültként várhatók.) Utólag könnyű okosnak lenni. De nem lett volna egyszerűbb és olcsóbb akkor megvenni az arzenált Dunaföldváron?

Késő bánat. Már elmentek.

Különös, de ezt a tényt mintha mind a mai napig nem tudnánk igazán felfogni. Hogy puskalövés nélkül nyertük meg a harmadik világháborút. Ha átéreznénk ennek jelentőségét, két éve részeg örömmámorban úsznánk. Ami szintén nem lenne hasznos, hiszen a részeg mámor csökkentené a termelést, esélyeinket a felemelkedésre. Jobban, mint a mostani letargia. De könyörgök, a kettő között azért lehetne némi átmenet!

Túléltük. Nagy szó ez! Elgondolom, magam tízéves voltam, amikor bejöttek. Tudtuk, hogy idővel ki fognak menni. A töröknél erre 150 évet kellett várnunk. Így én abban bízhattam, 160 éves leszek, mire a szovjetek kimennek. E számítás szerint most 162 vagyok. Ehhez képest nem is mondhatom magam túlságosan rozogának…

Persze a törökök és a szovjetek között nem csak az itt töltött idejük között van különbség. Ezt már a régi vicc is bizonyította. Ugye emlékeznek rá?! Újszülött olvasóink kedvéért felidézem.

Meghal Brezsnyev. (Ez akkor még csak vicc volt.) A túlvilágon összetalálkozik a hajdani budai pasával. Megkérdi, hogyan csinálták, hogy 150 évig basáskodtak a magyarok felett, és a magyarok mégsem emlékeznek haraggal rájuk. „Egyszerű" válaszolja a basa. „Mi nem tettük kötelezővé a mohamedán vallást, nem vezettük be az iskolában a kötelező török nyelvoktatást, és nem kiáltottuk ki a felszabadulás nemzeti ünnepének a mohácsi vészt."

A törökök itthagytak ezt-azt. Mecseteket, minareteket, türbéket, fürdőket. A szovjetek is: laktanyákat, hajdani repülőtereiken gazdag olajlelőhelyeket, erdeinkben fel nem robbant lövedékeket. No meg néhány obeliszket, Budapest felett pedig a Vorosilov megrendelte szovjet hősi emlékművet, amit elkészülte után Davaj Marcsának, mostanában pedig a sors (vagy valakik…) kifürkészhetetlen akaratából Szabadságszobornak becézünk. Az egyébként szép, pálmát tartó nőalak Battonya felé fordul, hiszen abból az irányból érkeztek azok, akiknek emlékét megrendelőjének óhaja szerint őrzi. Ezért is fújja szoknyáját délkeleti irányból a szél, holott az ilyen irányú légmozgás Budapest táján igencsak ritka. De a szovjet asszony legyőzi a természetet, az ő szoknyája széllel szemben is loboghat. (Lehet, hogy Kisfaludy Stróbl Zsigmond cinkos kacsintásaként: „Kérem, én nem gondoltam komolyan…")

A tovarisoknak immár otthon is konyec. Be- és kivonulásuk immár történelem. Ma születő gyermekeink, unokáink a felszabadulást úgy fogják tanulni, ahogy mi tanultuk az előző két dúlást: a tatárdúlást és a törökdúlást. És nekik az orosz az lesz, ami nekünk a török: bosszankodnak majd a Németországból az ünnepekre hazalátogató orosz vendégmunkások okozta forgalmi dugók miatt…

ANGYAL JÁNOS:

SZELLEMIDÉZÉS

Legutóbbi szeánszunkon Mátyást, az igazságost szerettük volna megidézni, ám valami gonosz varázslat folytán egyszercsak teljes életnagyságban megjelent előttünk Mátyás, az igazságtalan.

– Pszt! Illegalitásban vagyok – suttogta. – A földalatti mozgalomban... Mit mondjak pokoli...

– Mit szól a parlamentünkhöz?

– Széthúzás, fegyelmezetlenség, kész cirkusz! Én bezzeg rendet csinálnék a Házban!

– Visszarendezne?

– Bezony. Ne lássak többé kék cédulát, ha nem!

– Mezőgazdaság, ipar?

– Annak idején bebizonyítottam, hogy a kanászokból kitűnő gyárigazgatókat lehet nevelni, a régi mérnökökből pedig nagyszerű juhászbojtárokat.

– Egyéb elképzelései?

– Szénbányászatot a Hortobágyra!

– Hiszen ott nincs is szén...

– Annyi baj legyen. Hozatnánk az oroszoktól, elásnánk és újra kitermelnénk.

– Ez lehetlen...

– Én soha nem ismertem lehetetlent! A Mátrát is kis híján elhordattam a recskiekkel. Ne legyen Rákosi Mátyás a nevem, ha...

– Kispardon! Önt eredetileg nem Rákosi Mátyásnak, hanem Róth Mórnak hívták.

– Na látja! Mondtam, hogy nem ismerek lehetetlent. Egyébként Hunyadi János Szibinyáni Jank névre hallgatott, mégis kiváló hadvezér volt.

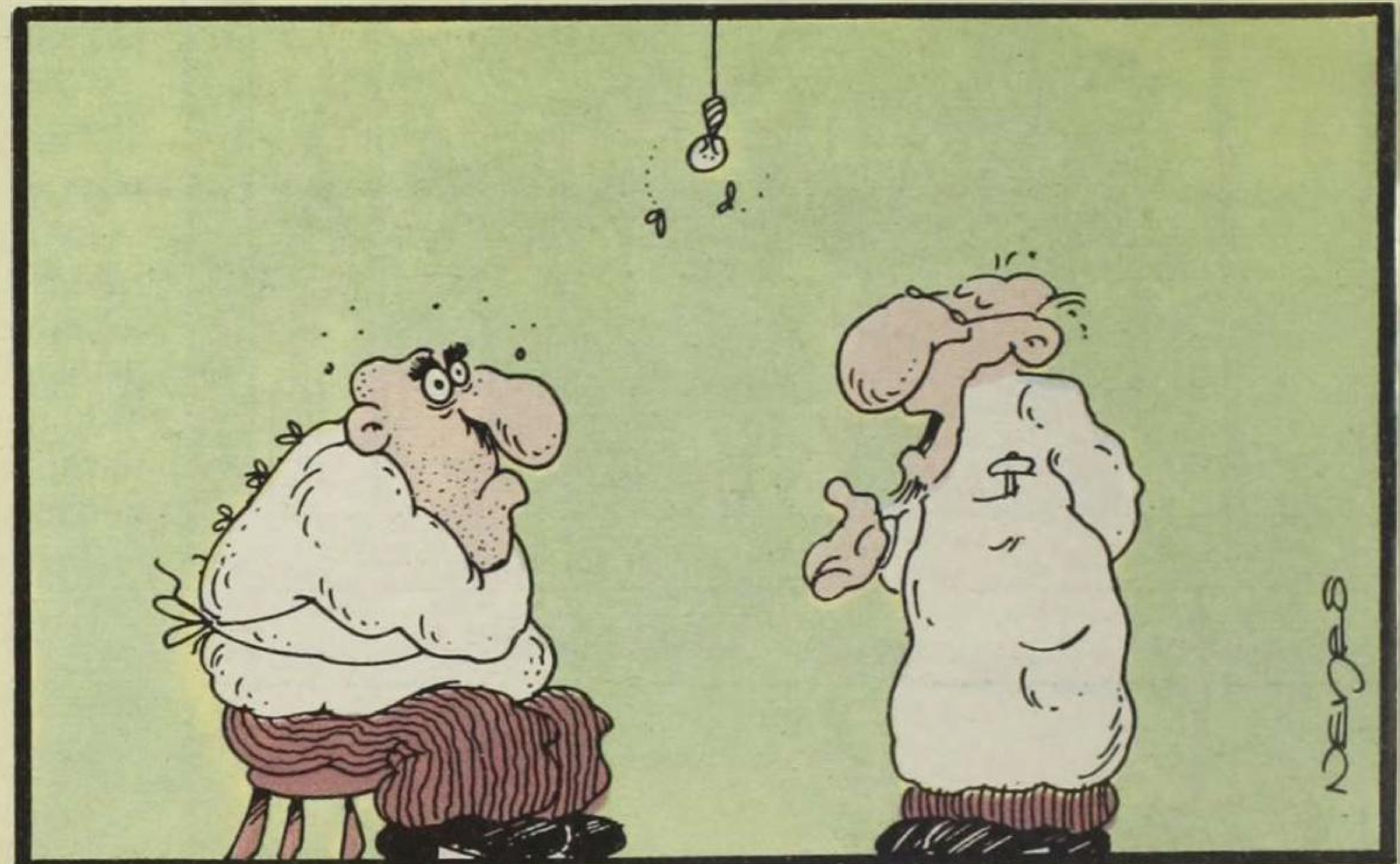
– Hm... És mi lenne a személyi kultusszal?

– Harcolnék ellene... Ámbátor a hajnövesztőszereket kizárólag csak én reklámoznám.

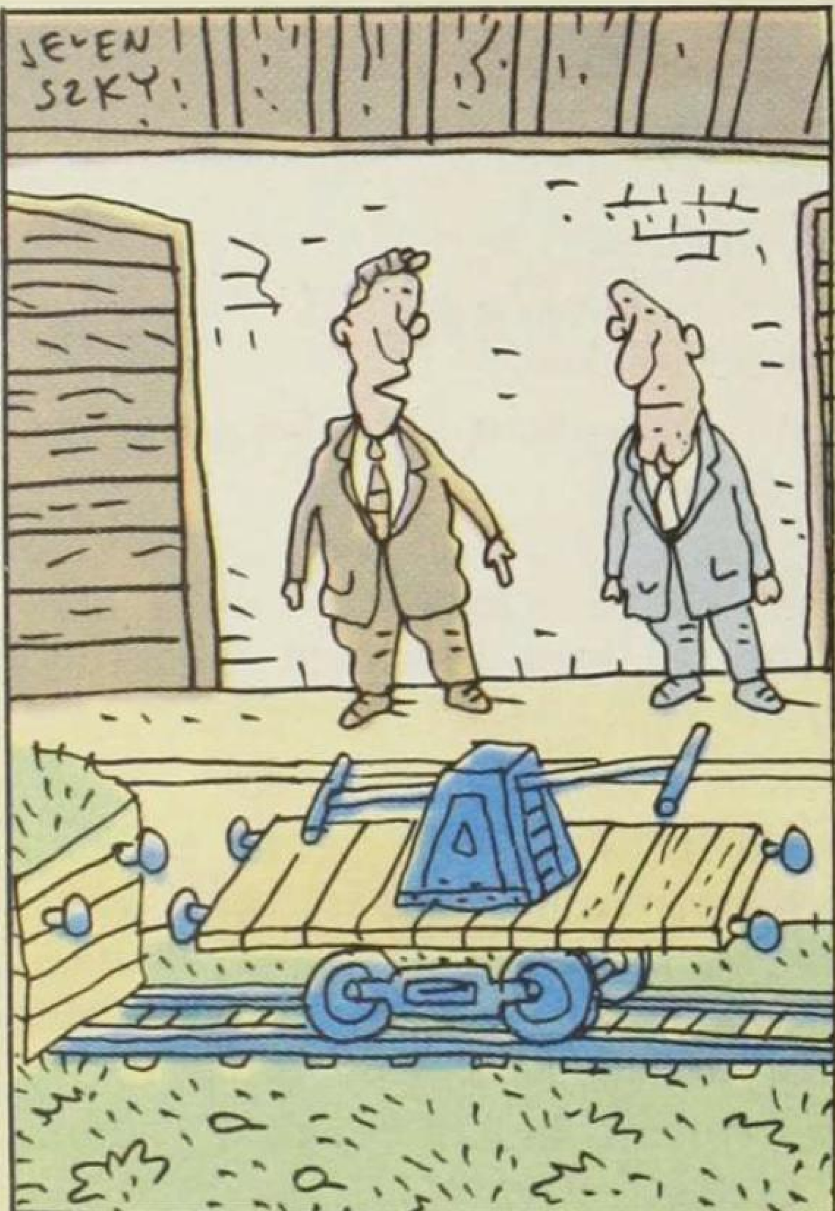
MEGTÁMADOTT OROSZ MAFFIÓZÓ

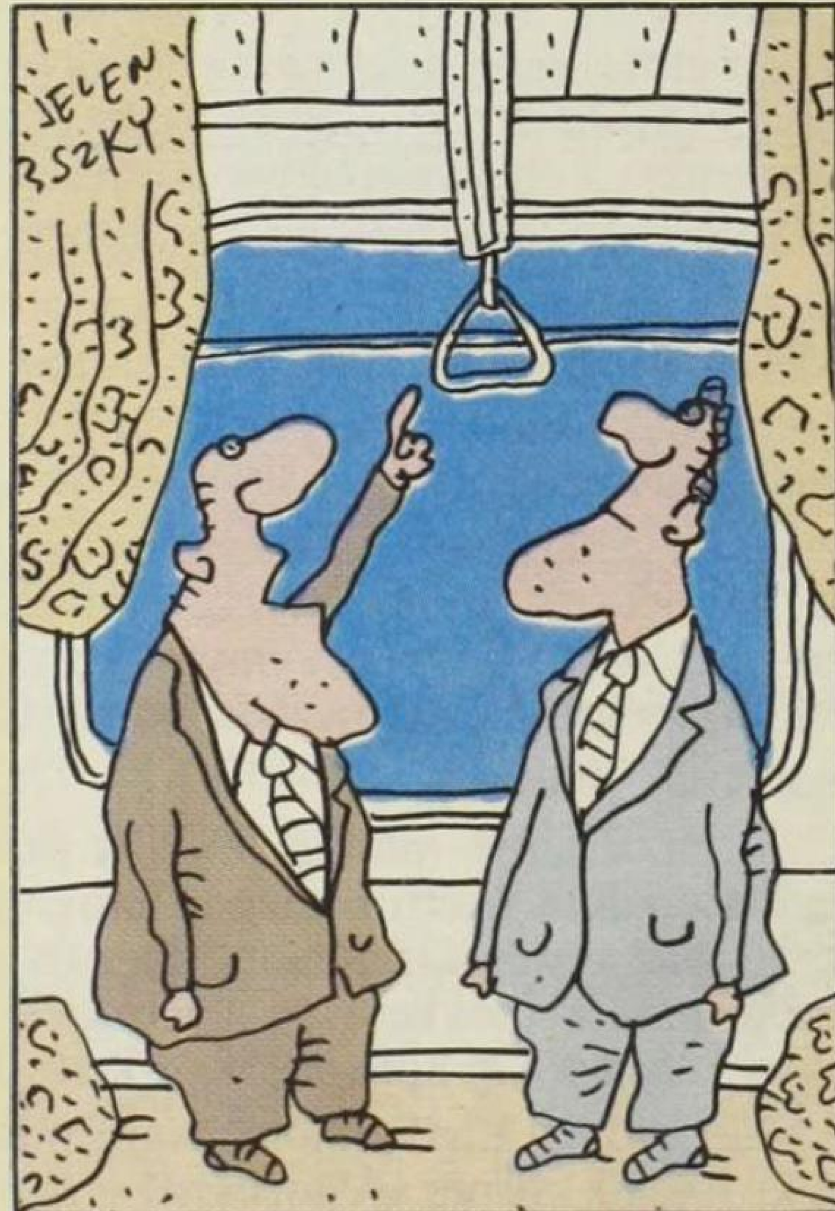
– Nini, hisz a teljes felszerelésed tőlem vetted a nagyoroszi lőtéren!

– Ne csüggedjen, uram! Igaz, hogy skizofrén paranoiával már nem gyakorolhatja a házmesteri hivatást, viszont alighanem szédületes politikai karrier vár magára!

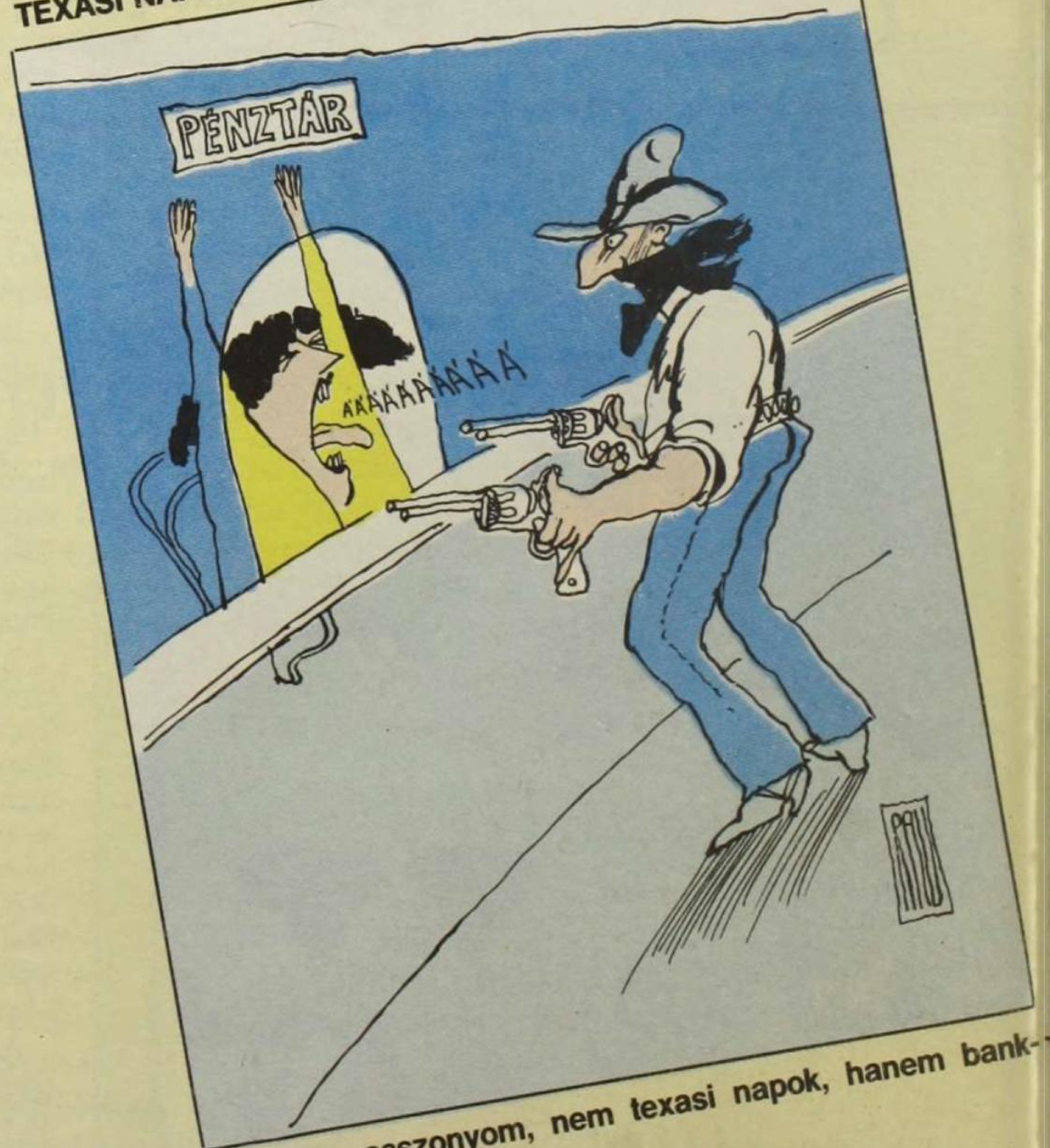

– A főtitkár elvtárs puritán ember volt, az elnöki különvonat minden híresztelés ellenére nélkülözte a felesleges luxust.

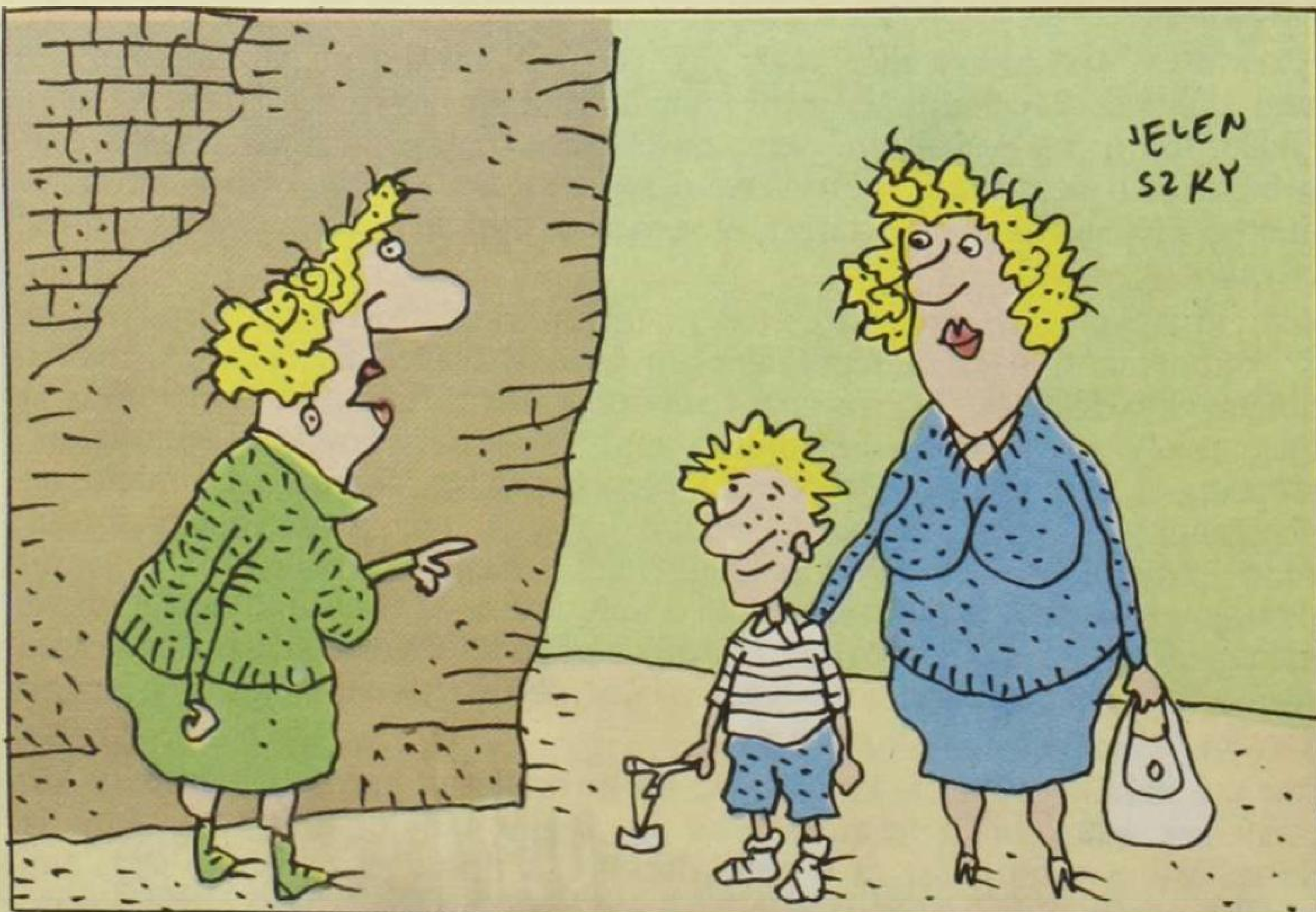

– Hátránya, hogy a kormányvonat kézivezérlésű volt, ez itt az öreg saját vészféke.

TEXASI NAPOK BUDAPESTEN

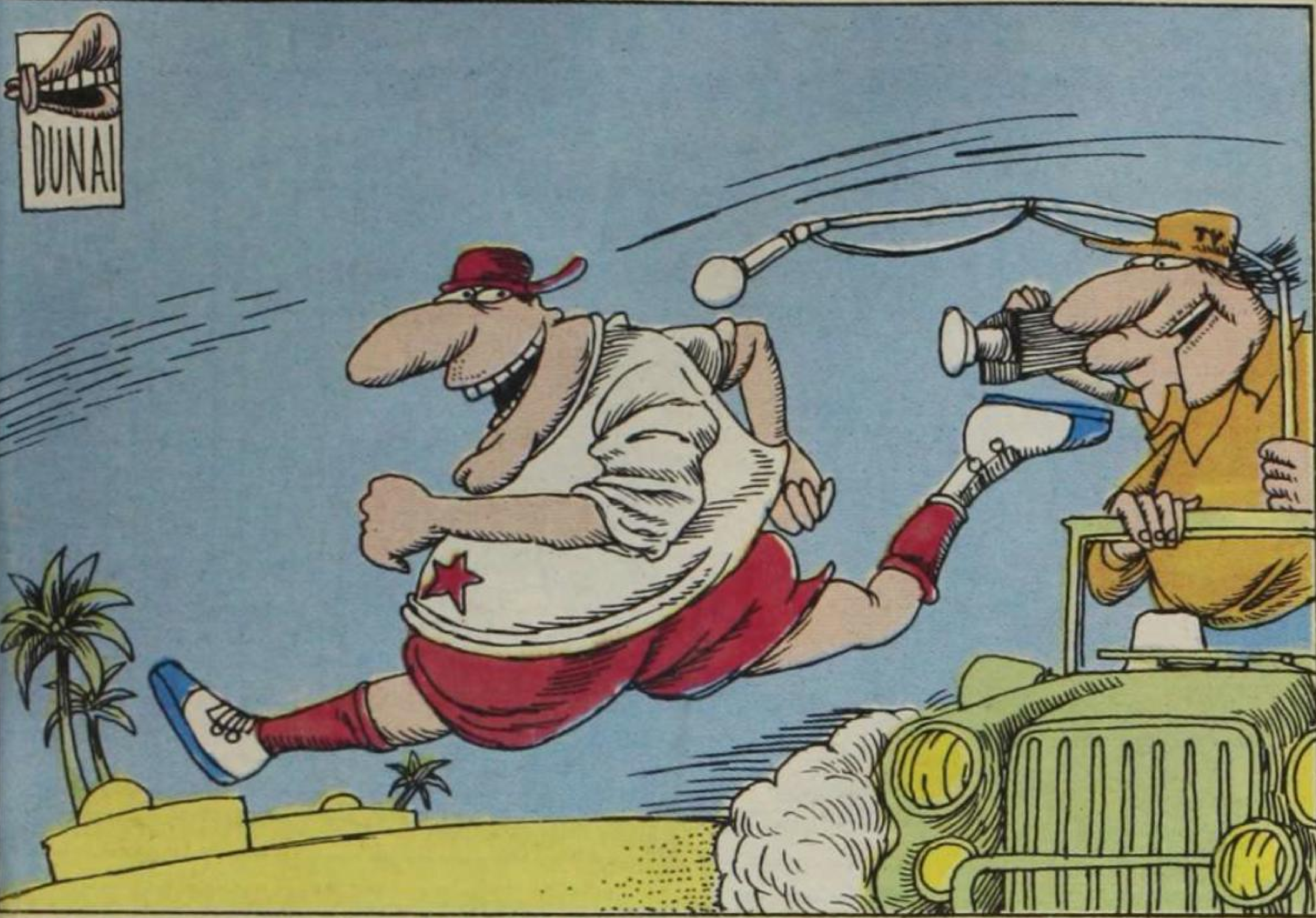

– Nem, asszonyom, nem texasi napok, hanem bankrablás!

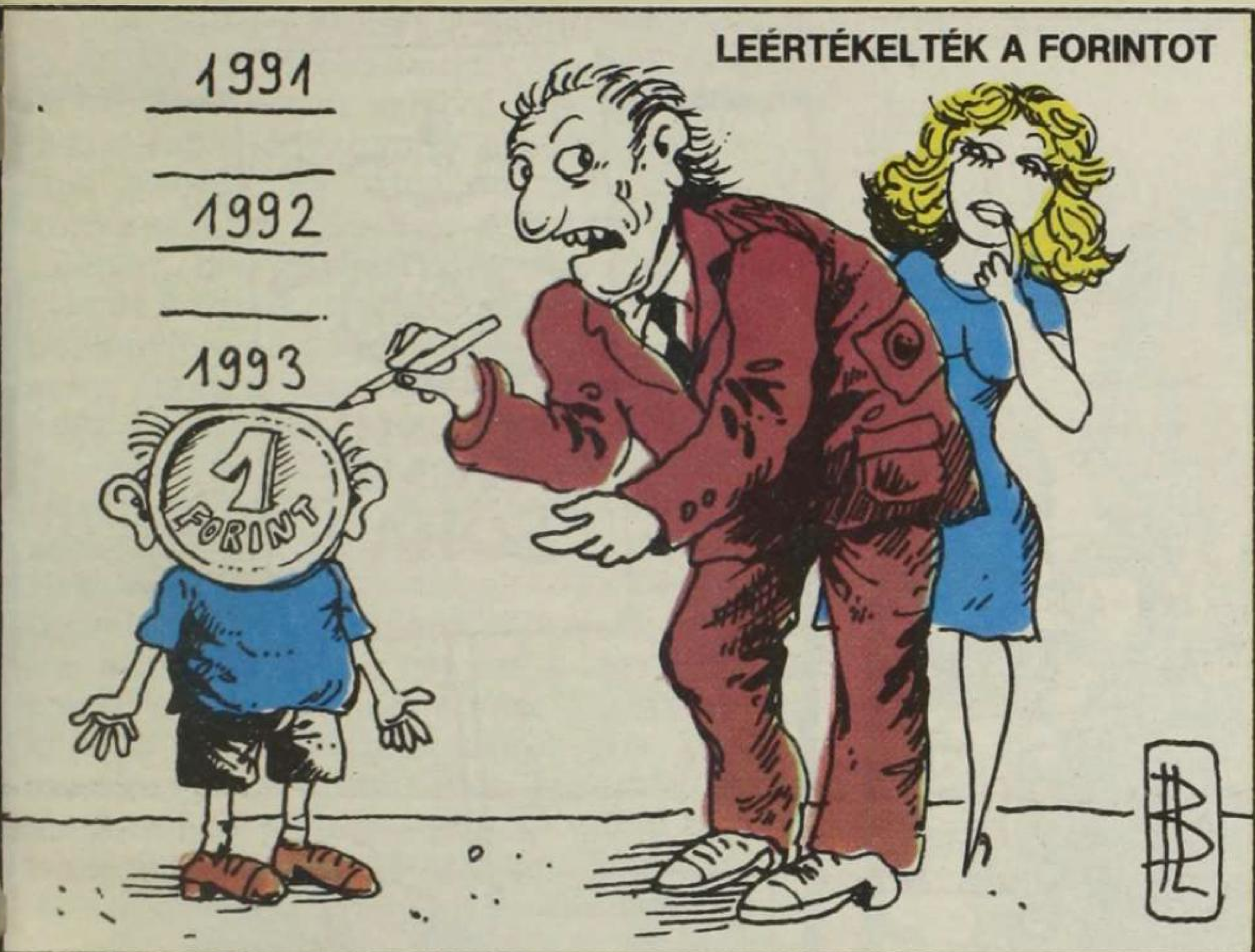
– Ha most nem szól rá ezekért a gyerekcsínyekért, akkor húsz év múlva államcsínyt fog csinálni!

SZAHARAI FUTÓVERSENY MAGYAR RÉSZTVEVŐKKEL

– Hová ilyen sebesen, titkár elvtárs?
– Futok a felelősség elől!

LEÉRTÉKELTÉK A FORINTOT

– Te, ez a gyerek zsugorodik!

A SIVATAGI FUTÓVERSENY UTÁN

– Annyi eszed sem volt, hogy ott szórd ki a cipődből a homokot?

RONGYRÁZÁS

Most kissé megkönnyebültem. Hát mégsem maradtünk magunkra, mi, szegény kis magyarok! Eleddig úgy éreztem, hogy a civilizált nyugat – mint a századfordulón úrfi a cselédlányt – kárpráztató jövőt, sírig tartó hű szerelmet ígérve elcsábította csacska országocskánkat, s miután a könnyű flörttel kedvét töltötte, elfordult a megesett, zavarodott országtól.

Ezt gondoltam eddig.

Most meg itt van ez a bál, ez a Windischgrätz Kata hercegnő bálja. S még mielőtt a rosszindulatúak megkérdeznék, hogy minek nekünk ez a főúri rongyrázás, fel kell világosítanom a máj helyett csak epével megáldottak sötét agyát, hogy a bál bevételéből a nemeslelkű adományozók népkonyhát létesítenek.

Belépés csak szmokingban, vagy nagyestélyiben!

Bocsánat. Ez a mondat rossz helyre került. A szmoking a bálra vonatkozik. Feltehetően a népkonyhát szerényebb öltözékben is látogathatják majd.

Szóval végre megnyugodtam. Ha ezek a csalfa kapitalisták nem is gondolnak vélünk, de a mi szívünk ritmusával dobban Európa fő royalistáinak lojális *hertze.*

Bál az éhezőkért. Micsoda nemes gondolat, micsoda nemeslelkűség, és pláne micsoda stílusérzék! Látszik rajta, hogy kifinomult, arisztokrata elme szüleménye. Egy dolognak meg kell adni a módját!

Más, mondjuk egy hétköznapi, póri figura fogja magát, és ha van neki erre a célra, durr!, befizeti a Vöröskereszt kasszájába, talán még megjegyzi, hogy a pénz az éhezőknek lesz. Azért ez így snassz. Nem? Nemhiába mondják: Parasztnak tejcsokit?

A bál, az igen!

Ha valaki gazdag, látszódjon is rajta, hogy az! Pláne, ha jószívű.

Ez a rengeteg jóság elringatott. Így, szédült aggyal elgondoltam, hogy a báli vacsorán Prince Egon von Fürstenberg, a bál egyik védnöke éppen szájához emelné az első fogásként tálalt libamájparfét, amikor könnyei hirtelen, mint a záporeső, elerednének. És hiába vigasztalnák, hiába töltögetnék belé a méregdrága portóit, ő csak valami olyasfélét motyogna maga elé megtörten, hogy: Drága magyarjaim! Szegény kis éhezőim! És Elisabeth von Habsburg is hiába próbálná viccel elütni a dolgot, miszerint Prince Egon csak a boldogult kaiser, Franz Josef mondását gyakorolja, hogy: Minden natyon szép, minden notyon jó, mindennel meg fatyok elégedve! Ez sem segítene. A helyzet drámaiságát mindenki átérezné.

És amikor már oldódna a hangulat, vagy még később, úgy éjféltájt Windischgrätz hercegnő és Prince Tassilo von Metternich összedugnák a fejüket, hogy jól megvicceljék a báli közönséget. Jó mókát találnának ki, olyannyira, hogy Metternich herceg nevettében a hasát fogná, úgy vonulna ki a teremből. Majd kb. tíz perc múlva feldúltan berontana és csendet kérne. Érces hangon jelentené be, hogy az ő, Metternich herceg és Windischgrätz hercegnő kérésére horvát csapatok lépték át a magyar határt és Jellasics bán vezetésével Pákozd felé nyomulnak előre.

Az úri közönség cseppet hallgatna, majd harsány nevetésben törne ki.

És lehet, hogy a főrangok engednék, hogy az újságok közöljék az esetet, hadd viduljon a nép is.

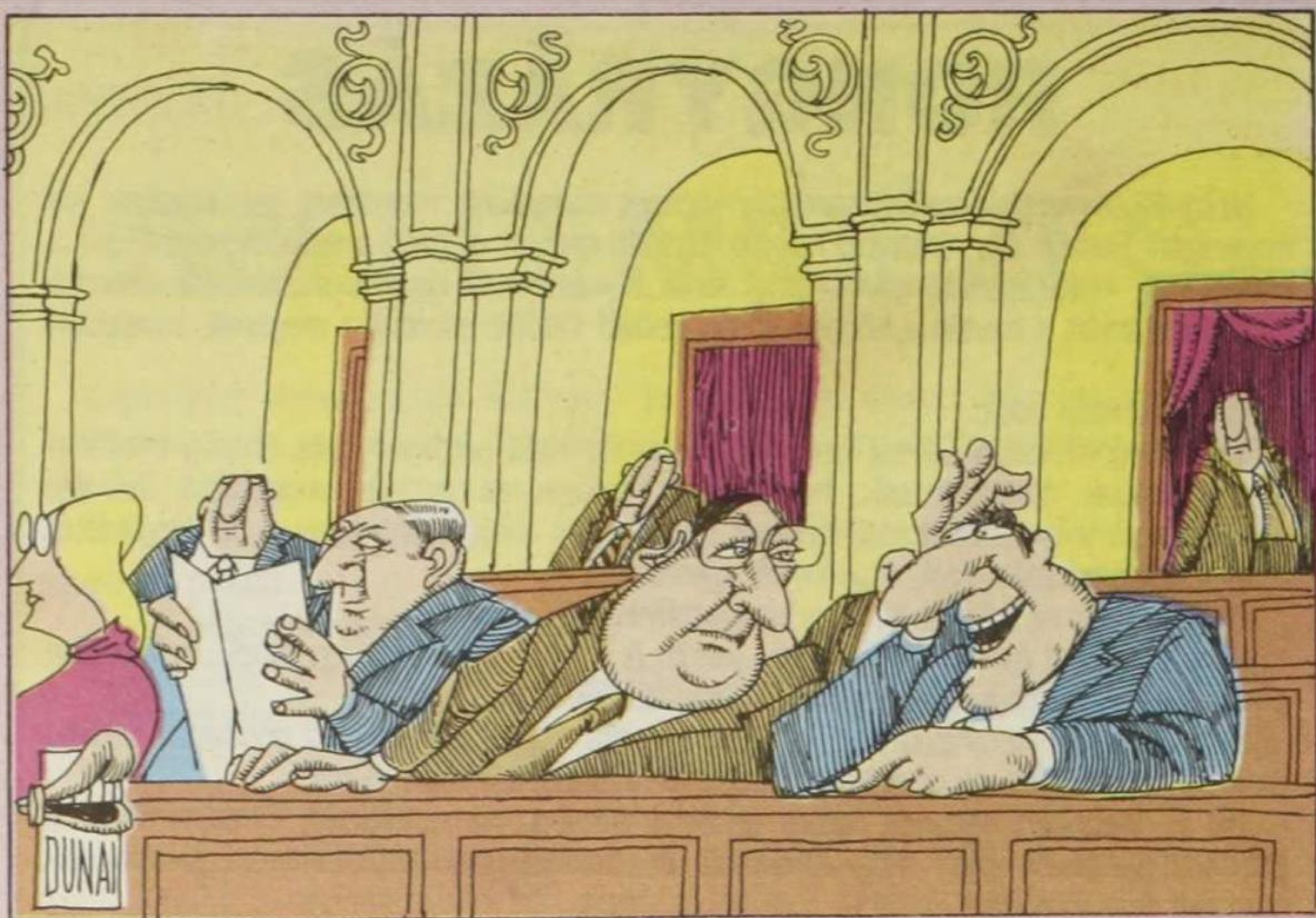
Mert meg kell adni, ezek az urak aztán tudják, mi kell az éhezőknek!

FARKAS MÁRTON

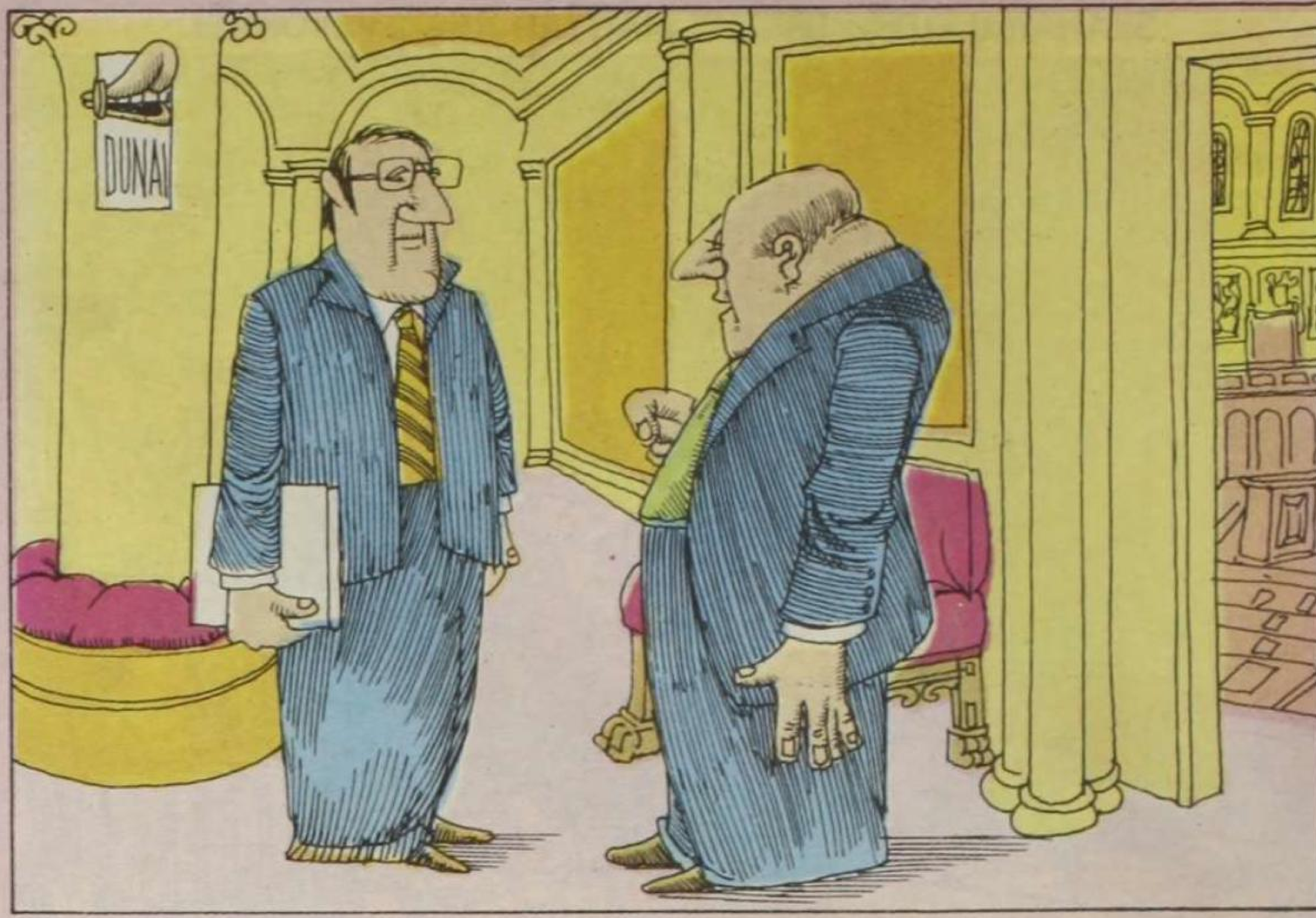
VISSZAÁLLÍTJÁK A RANGOKAT

– Még egy fél cserkót a méltóságos gróf úrnak!

– Azt mondja a házelnök úr, két nótorius hiányzó van: a türelem és a tolerancia.

– Szerény véleményem szerint nem lenne etikus „gyöngyvirágtól–fejhullásig” címmel politikai természetrajzfilmet forgatni.

– Etikailag lehet, hogy kifogásolható a székházeladás, de mi jogilag adtuk el.

A KÉPVISELŐKKEL ELLENTÉTBEN A TELEFONFÜLKÉK VISSZAHÍVHATÓK

WALTER BÉLA:

HATPÁRTI

(Bordal)

Igyunk ko-
mám jó előre,
a hatszor nyúzott
medvebőrre!
Igyunk ihaj,
igyunk csuhaj –
ki bérből él,
az a duhaj…
Kampánypénzből
ihat bárki,
hisz' a jókedv
is hatpárti.
Így van ez ma,
s így volt régen…
„Hé, ecsém! Te
meddig bírtad?”
Magyar égen
magyar hajnal
majd ha pirkad,
azt a cehhet
(ezt a pechet! –
sorsom nyikkan)
fizethetem
voksomiglan.

TERÁPIA

– Egyetlen hatásos gyógymód, ha most felhagy minden politikai tevékenységgel.

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

TÓTH SÁNDORRAL,

a KDNP országgyűlési képviselőjével

Egy Nógrád megyei képviselőnek, ha volt humora, megmaradt még?

– Nekem fokozódik. Mert ugye van a régi mondás, hogy az egyik szemem sír, a másik meg nevet – volt, amikor azt mondták, a másik meg üveg –, de most mind a kettőt nézésre köll használni. És egyre többet köll látni. Ez a negyven év egy különös „zárka" volt ott Nógrádban. Ez a nép rendkívül jólelkű. Az, amit megírtak az okosok, milyen vendéglátóak, de azért visszahúzódóak is, igaz. Csakhogy amit palóc zárkózottságnak tartanak, azt én mint palóc tagadom. A palóc nyitott ember, legföljebb túl élesen mondja ki a mondandóját. A múltkor voltam valahol egy gyűlésen, és akkor volt a legnagyobb sikerélményem. Valami sikerült. És utána azt mondták: – Na, képviselőkém, gyerünk a kocsmába! Aztán rájöttem, hogy ez megmaradt a régi jó információs helynek. Nagyon rövid időre mentem be, tényleg, alig egy-két óra volt az egész, de annyi mindent elmondtak ott sírva és nevetve, hogy a végén azt kellett igazolnom, hogy ezek az emberek dehogy zárkózottak, egyre nyíltabban beszélnek. Felszabadultak. Palóciát nem tudta a „kommunizmus" meghódítani. Nem azért, mert most van ott négy kereszténydemokrata országgyűlési képviselő, és egyetlen ellenzéki sincs; hát ezt a mai idők így hozták –, hanem van ennek a népnek egy különös ragaszkodása. Néprajzos barátom mesélte, hogy hosszú időn keresztül csak a munkáról lehetett beszélni. Ő ebből néprajzi felmérést csinált. Megkérdezte a falusi embert, mi a véleménye a munkáról. Hát azon mindig az isten áldása van – mondta a kérdezett –, mert minket a Bibliából úgy tanítottak... Szocializmus ide vagy oda, nekik a Biblia volt a fontos. Ez maradt meg bennük, mint ősi örökség, vagy hagyomány – nem tudom. Ezek az emberek szeretnek dolgozni. Szeretnének. Csak most sok probléma van. Nincs munkahely. Nekem itt fő a fejem. Hol humorosan válaszolok nekik, hol elkeseredem én is. Rendszeresen lejárok fogadónapokra. Van, amikor hatvanan vannak, van, amikor tízen. Minél többen vannak, annál jobb. Annál többet hallok. Van most egy kis üzemzavar, én ezt ennek nevezném. Mi magyarok hol elkeseredünk, hol megnyugszunk. Szóval, a humorunkat el ne veszítsük, erre akartam végül is kilyukadni. Mert ha valaki a humorát elveszti, ma különösen, az elveszett ember. Humorral a legnagyobb keserűséget is el lehet viselni. Lehet sírva is vigadni, ahogy mi vigadunk, csak egy pohár bor is legyen hozzá, és lehet úgy is vigadni, hogy végül is nagyon elkeseredett emberek vagyunk. Az elkeseredettség mögött én akarást látok. Tehát azért vagyok elkeseredve, mert valami nem sikerült – de sebaj, megpróbálom újra, hátha mégis sikerül. Ez az elkeseredettség nem azonos a reménytelenséggel. Az ebben az országban sohase volt. Nem is maradtunk volna fenn a történelemben. Mátyás király óta mi csak védekezünk, a génjeinkben van a védekezés, de ebből a védekezésből mindig nagyon jó indítások származnak. Hogy megmaradtunk, azt hiszem, éppen ennek a védekező reménységnek köszönhetjük... Nógrádban ott a bányaprobléma. Két ember mégiscsak vállalkozott, hogy újraindítja a bányát. Én azt mondtam, ha csak tíz embernek adtok kenyeret – de ez lehet ezer is –, én mellétek állok, és csináljuk. Végigjártuk a tortúrát, s úgy tűnik, ez is valamilyen formában csak továbbmegy. Mert én olyan

vagyok, ha kidobnak az ablakon, visszamászom a WC-ablakon. Na most – ez keserű humor –, Pásztón bezár minden vendéglátó egység nyár elejére, ugyanis áfész tulajdon ott a vendéglátás javarésze, erre pedig nincs hitel. Pedig ez nagyon szép vidék, hogy turisták ne jöjjenek, el se tudom képzelni. Mint hallottam, jönnek is majd sokan. Megmondom a polgármesternek, ültessük ki őket az árokpartra, kenjünk nekik zsíros kenyeret, kínáljuk meg őket sorban, tegyünk rá nekik kis pirospaprikát is, az még akad. Ha már nem tudjuk megoldani a vendéglátást. A szép éttermekből vagy raktár lesz, vagy kutyaól... Pásztó a központom, több mint nyolcszázéves múltja van, éppen a ciszterciek révén, akikről viszont tudjuk, hogy ugyanúgy, ahogy Szent Benedek reguléjában: „...a vendég az első számú hívő, tehát ha bárki fia bevetődik a klastromba, meg kell kínálni azt meleg levessel, darab kenyérrel, és ami van, mindennel". Most ugye elképzelem magamnak: ciszterciek ott nincsenek, most nem lesznek már vendéglők sem, hát akkor mégis csak az árokpart marad meg a zsíros kenyér. Nagyon furcsa helyzet ez, meg fogjuk oldani. Mint a vasúton a fűtést. Ugyanis én nem vagyok autós ember. Egy volánt ha a kezembe adnának, akkor ott ragadnék fölötte, vagy az első fa tetején. Lehet, hogy a vasutas ősök génjei úgy élnek bennem, hogy a vonatot szeretem. Télen is jövök a Keletiből a tarjáni gyorssal. Hát nem volt odafelé fűtés. Jó, gondoltam, korán van még, nem ébredtek fel a fűtők. De már hogy este jöttem vissza, akkor sem volt fűtés. Hát mondom, a nagykabát most is marad. Jön a kalauznő, egy nagyon csinos, szőke hölgy, kéri a jegyet. Mutatom a képviselői igazolványom, ami az én menetjegyem is egyúttal, megnézi, nem szól, elmegy. Úgy tíz perc múlva megjelenik két derék, bajszos legénnyel, a kalauz férfiakkal... Na, mondom, Sándor, neked innen le kell szállnod, biztosan valami gond van. Én nem ismétlem meg szegény Fideszes kollégám esetét, hogy vitatkozzam inkább nyúlok a táskámért, hogy leszállok. Erre mondják nincs gond, csak az, hogy nagykabátban van. Mint mindenki a vonaton. Hogy nem szólnék-e a Keletiben az ügyeletes tisztnek. Mondom, ez a szolgálattevő feladata. Kérdik, ezt honnan tudom. Mondom onnan, hogy az apám negyvenkét évig tengelyen szolgált. Ja, azt mondja, mi már szóltunk többször is, de reménytelen. Jó, mondtam, akkor mi most nem találkoztunk, s én bemegyek. Úgy is lett. A Keletiben nagyon kedves középkorú úr fogadott, kérdezte, mi a gond. Mondom, ez és ez, s nem akarom mondani, hogy én abból a gótikus házból vagyok, de az apám most úgy szégyelli magát a túloldalon, hogy nem fűtik ezt a tarjáni gyorsot. Vakarózott, mondta, írjam be a panaszkönyvbe, ő majd viszi az állomásfőnökhöz. Nagyon kevés idő múlva kaptam egy közvetlen hangú levelet a lakásomra a főnöktől, hogy intézkedni fog. Legközelebb jó meleg is volt a vonat. Jön megint a szőke szépség, kicsapja az ajtót: „Képviselőkém, adhatok két puszit?" Mondom, ha ketten vagyunk négyet is. De még nincs vége. A következő héten jön egy kollégám és iszonyatosan morog a bajsza alatt. Kérdem: mi baj? Hát hogy éppen Egerből jött az érsek úrral, és majd' megfagytak a gyorsvonaton. Én csendben nevettem, mert ez a vonat Hatvannál kettéválik, fele Tarjánba, fele Egerbe megy. Az én fűthetetlen kocsijaimat áttették az egri vonatra. Mondtam neki, menj be az ügyeletes tiszthez, mint képviselő, és reklamálj... Ha egy pár száz ember nem fázik, az is nagy eredmény. Ezért szeretem a vonatot, a buszt, mert emberekkel találkozhatom, akik elmondják gondjuk, bajuk. De akinek igazán nagy baja van, az nem jön. Azt meg kell keresni. Ezért kell a két szememnek nyitottnak lönni. A magyar embernek jó tulajdonsága, hogy ha lelket ráznak belé, el tud fogadni sok mindent. Valaki mondta is egyszer, nem az a baja, hogy kevesebb a pénze, hogy gondjai vannak, hanem nincs, aki időnként megvigasztalja. Tudja, hogy van az, ha a családban meghal valaki, itt faluhelyen odagyünnek, oszt vigasztalnak. De ha már együtt se vagyunk, ki vigasztal? Jó lenne, ha a magas politikusok, ott fenn, a tévében többet elmondanának. Ezek a szomorú dolgok, de ugyanakkor humorral is el tudják ütni a dolgokat, én állítom, a könnyedség sem hiányzik ebből a népből. Ezért kell néha egy-két órára leülni velük a kocsmába, mert ott könnyebben öntik ki a szívüket. De ezt nem kell megírni, mert még részegesnek mondanak. Kaptam már ilyet. De nekem az örök európai jelkép az a Parsifal, aki elindul az aranyserleget megkeresni. A legenda szerint Krisztus vére csorgott abba az aranyserlegbe, s azóta tovább származott századokon át, s valahol a katolikus liturgiában minden nap fölemeltetik. Abban nemes bor van. Tehát Parsifal, bor, örök vándorlás, örök keresés, és valahol az örök megnyugvás pontja. Nekünk is inkább egy kocsmában kellett volna beszélgetnünk, akkor talán megeredt volna a nyelvük, és kérdeznének, mert így, hogy nem kérdeznek, mit mondjak?...

FEJBE-RIZSA

NAPIPANASZ
– Hangzik a hajaj.

*

ACSARGÓ HANGVERSENY
KONCÉRT

*

ÚRVEZETŐ-FÉLTÉKENYSÉG
– Egyedül én nem tudhattam, hogy ő a szerelőd.

*

ÁTMENTETT MÚLT
TÜNTETETT ELŐ-ÉLET

*

SZORONGÓ HAZAFI
– Idegenben végképp nem tudok radírozni.

*

TRIANONI POZITÍV
ELCSATOLT RÉ-SZEG

*

BANYARÉM
– Vaják van a fején.

*

ABSZURD REGE
POLOSKA ÉS A FAR-KAS

*

BÚCSÚHASONLAT
– Ne foglalkozz velem, Jancsikám! Kevés vagy, mint mackósajtban a brummogás. (Vendégfecsej.)

*

ÁTÍRT DARAB
ROMA MEG A JULI

*

TŰNÉKENY VALUTA
Női forint

*

LASSÚ BÉBI
– Már arra se hagysz időt, hogy elveszítsem a fejemet?

IZÉ

MÁGNESKÁRTYA AZ ÁLLATKERTBEN

– Ne üvölts, szívem! Csak a majom játszik a belépőmmel.

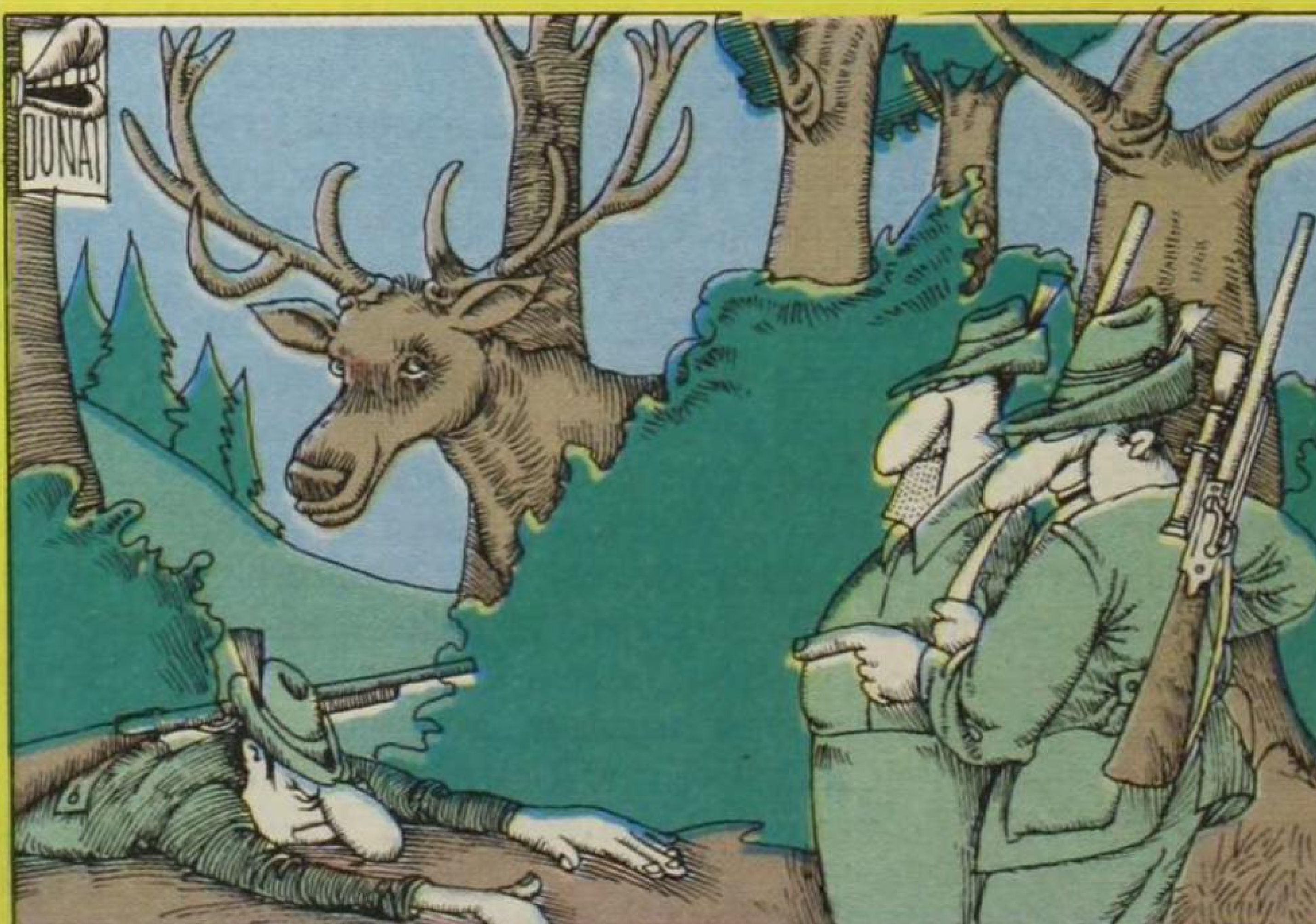

– Sajnos belépőkedvezményt nem tudtak adni, de kihozhattam a bengáli tigrist megmutatni a gyereknek.

MÁGNESKÁRTYÁS ÁLLATKERTI BELÉPŐ

– Ezzel a trükkel nem lehet bejutni, öcsi!

– Nem a vadászláztól van! Megtudta, mennyit kér az erdészet a vadászati jogért.

AZ UTOLSÓ DZSUNGEL

– Még a rendszerváltás után vetette be mag

– Úgy tűnik, Benöke már iskolaérett.

lmaházba.

KIBÉDI ERVIN:

TÜCSÖK

Kaptam egy afrikai tücsköt az állatkertből,
Kinek nagy volt a hangja
Es az volt a hivatása,
Hogy mikor a Nap sugarakat bont
Telecirpelje a nagy vadont.
S tőlem pedig megkapta az a rangot,
Hogy végig ordítsa a pesti gangot.
Ez túl korai volt nekem –
A hajnalt nem kedvelem.
Tehát átadtam rendezőmnek, Kalmárnak,
Illetve fiának,
Aki aztán szintén rendező lett
(hát nem borzasztó?)
A gyermek azért örült neki.
De a család nem szerette,
Ha reggel üvölt a prücsök tücsök.
Tejjel és mézzel etette – rendelésem szerint –,
Aztán mégis csak visszaadták,
Mondván, hogy többet nem hallgatják.
Azóta nálam dalol,
Én meg máshol lakom valahol.

– Azé előzenekarnak a metálkoncerthez nem ezt a külföldi vendéget köllött vóna szerződtetni!

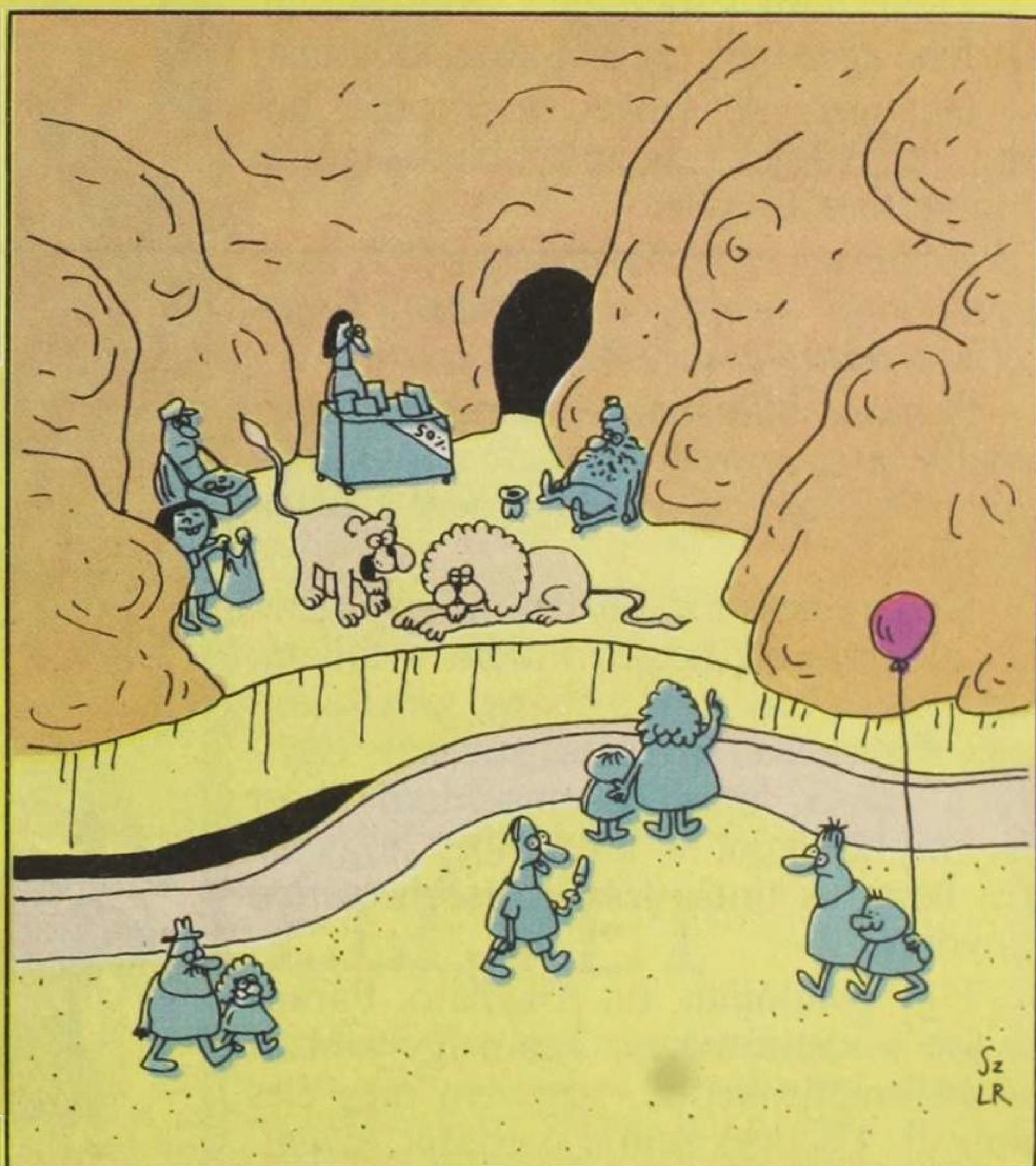
PREVENTÍV ELLENŐRZÉS

– Maga nagyon sunyinak látszik, hol az adóbevallása?

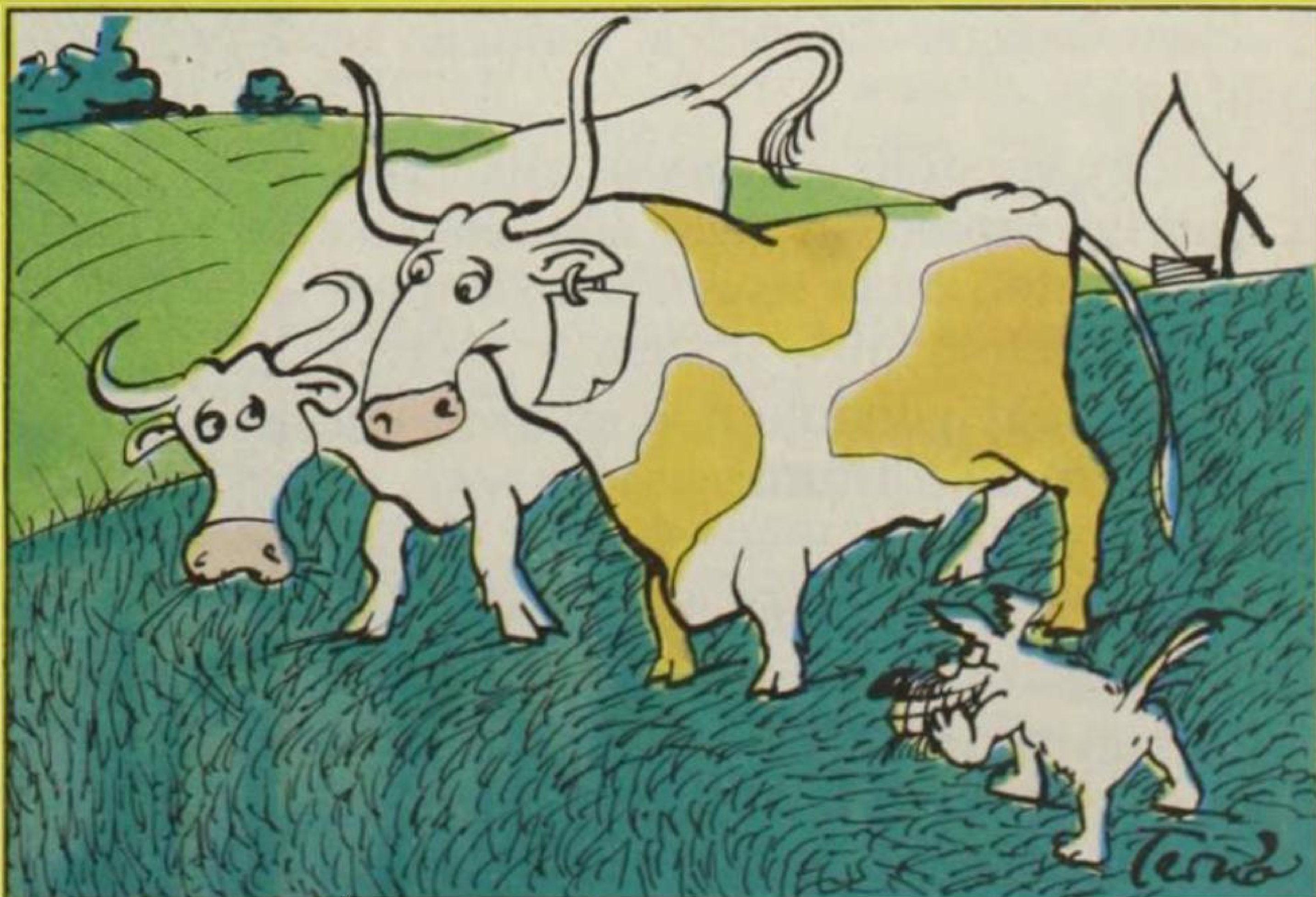

– Nem kell nekem magyarázni! 1952-től van érvényes vadászengedélyem!

– Hiába, már Budapest sem az, ami régen volt.

TÖBB A MARHA, MINT A MARHALEVÉL

– Örüljetek, fiúk, hogy nem fordítva!

GALAMBOS SZILVESZTER:

LEVELET ÍROK

Ülök a közkedvelt „Kávézacc" eszpresszóban. Megiszom a kávém, bekapok egy kortyot a szódavizemből, aztán halványkék levélpapírt helyezek magam elé az asztalra. Levelet írok a szerelmemnek, Leonórának:

Drágám! Egyetlenem! Édes nyuszipofám! – körmölöm viharzó érzelmektől fűtötten, amikor forró leheletet érzek a tarkómon. Hátrafordulok. Szikár, kopasz, zavaroszöld szemű férfi áll mögöttem és figyeli, hogy mit írok. Nem törődöm vele. Még egy korty a szódából és folytatom a levelet:

Ha visszagondolok a jászberényi éjszakánkra, elfog a lázas remegés. Milyen lobogó, izzó szerelemmel tetted elém a szilvaízes derelyét! Pilleujjaid mily csodálatosan szórták a tésztára a vaníliás porcukrot!

Ekkor abbahagyom a levélírást, mert érzem, hogy a fülembe krákognak.

– Megfáztam – mondja a szomszédom. – A fene egye meg ezt a változó időjárást!

– Hát igen. Az ember nem tudja, hogyan öltözködjék – bólintok barátságosan és folytatom a levelet:

Szerelmetes életgyönyörűségem! Te szép mezei virág! Aranyos mókusfülem! Csókjaid izzó parazsát még most is érzem.

– Pardon, bocsánat – mondja recsegő hangján a szomszédom, mert annyira fölémhajolt, hogy az álla hozzáért a fejem búbjához.

– Kérem, nem történt semmi – válaszolom idegesen és megmarkolom a tollam, hogy leszakítsak vele néhány szóvirágot. Írom a gyengéd, szerelmes sorokat. Egyiket a másik után. Szomszédom most annyira belehajol a levelembe, hogy az orra hegye is tintás lesz. Kétségbeesetten hunyorog.

– Úgy gondolom, ön rövidlátó. Parancsoljon a szemüvegem. Talán így jobban tud kellemetlenkedni – jegyzem meg éles gúnnyal. Cseppet sem zavartatja magát. Felveszi az okulárém és aprólékos gonddal olvassa a levelemet.

– Éjszaka, azt szerintem két cével kell írni – figyelmeztet szigorúan.

– Nem hiszem – dobolok feldúltan az asztal lapján.

– Ahogy gondolja – mondja vállat vonva. Még figyelmesen megnézi a borítékon a pontos címzést, aztán visszadja a szemüvegem. Nehezen zihálva veszem a levegőt:

– Uram, úgy gondolom, hogy nem illik más levelébe beleolvasni!

Válasza nyugodt:

– Sok mindent nem illik manapság, aztán mégis csinálják.

Villámgyorsan fizetek és tajtékozva, dühöngve rohanok a kijárat felé. Szomszédom recsegő hangja még utolér:

– Engem minden délután négykor itt talál. A választ is szeretném elolvasni!...

DÉLSZLÁV SÍRKERT

BUDAPESTEN TANÁCSKOZOTT A NATO-MŰHELY

– Sajnáljuk, de kardélesítést nem vállalunk a műhelyben!

TAPASZTALATCSERE

– El sem képzelni bosnyák testvér, milyen frankó lenni egy rezervátum!

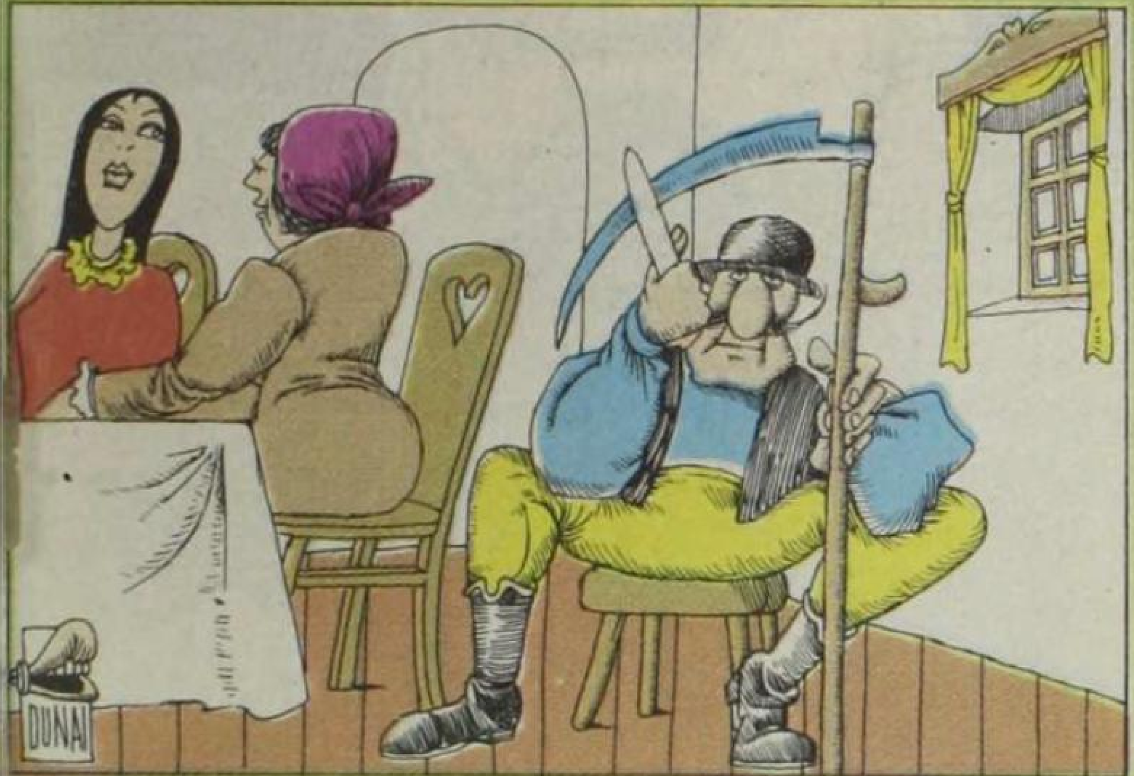
– Igaza van, Herr Müller, német embernek német vigye ki a szemetét!

Vos humana: PAX ROMANA

CSENDZS MANI?

PÉTER PÁL

– Ne izgulj, kislányom, apád aratni megy, nem kisgazda gyűlésre.

GAZDAKÉPZŐ TANFOLYAM A TV-BEN

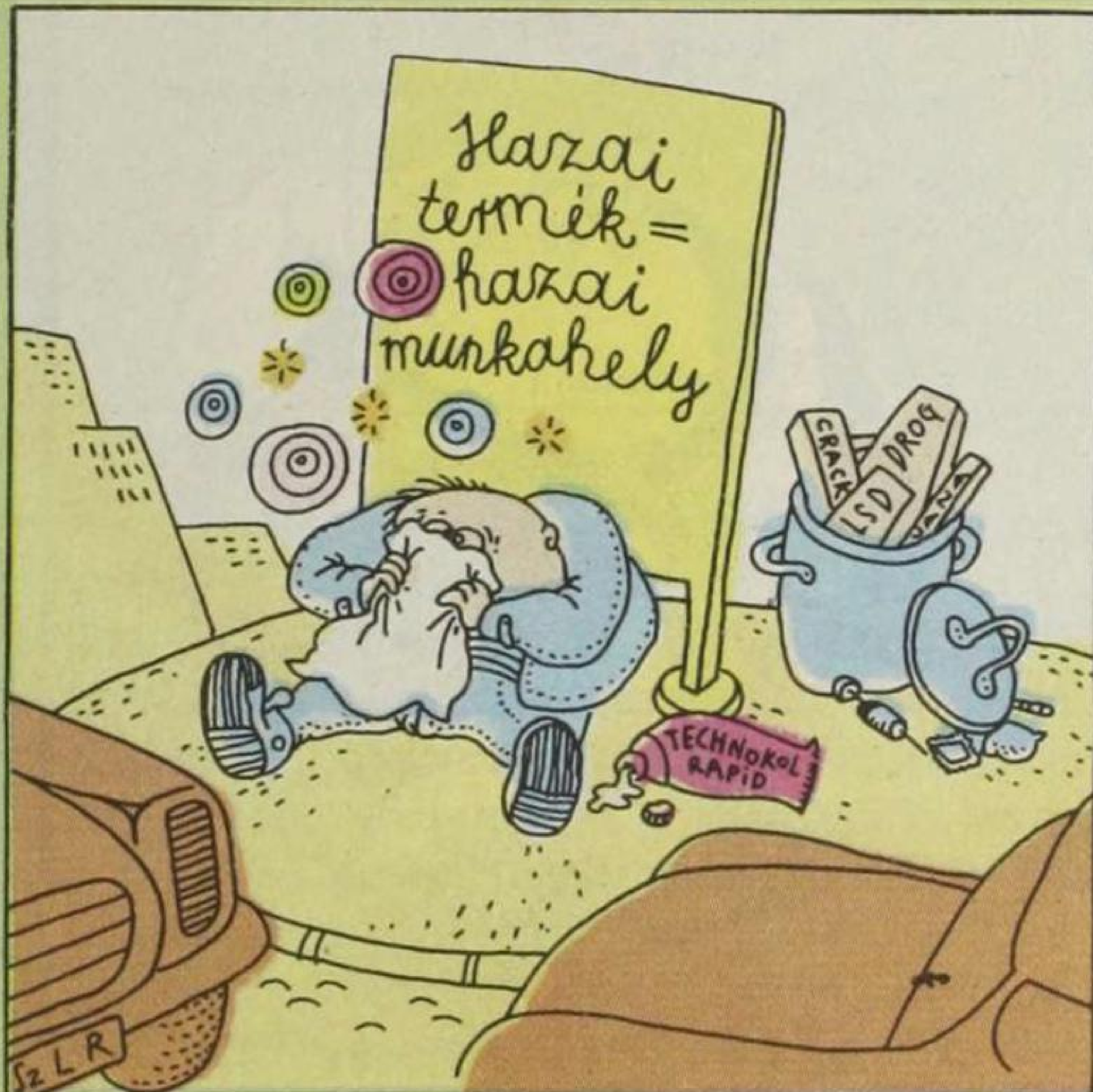
· És ez itt a kapának a nyele, kéremszépen.

ROMANTIKUS ÉJSZAKÁK

– Muszáj lesz újra csillagot választanunk, Emőke, mert amit a múltkor kinéztünk magunknak, sajnos egy katonai kémhold volt.

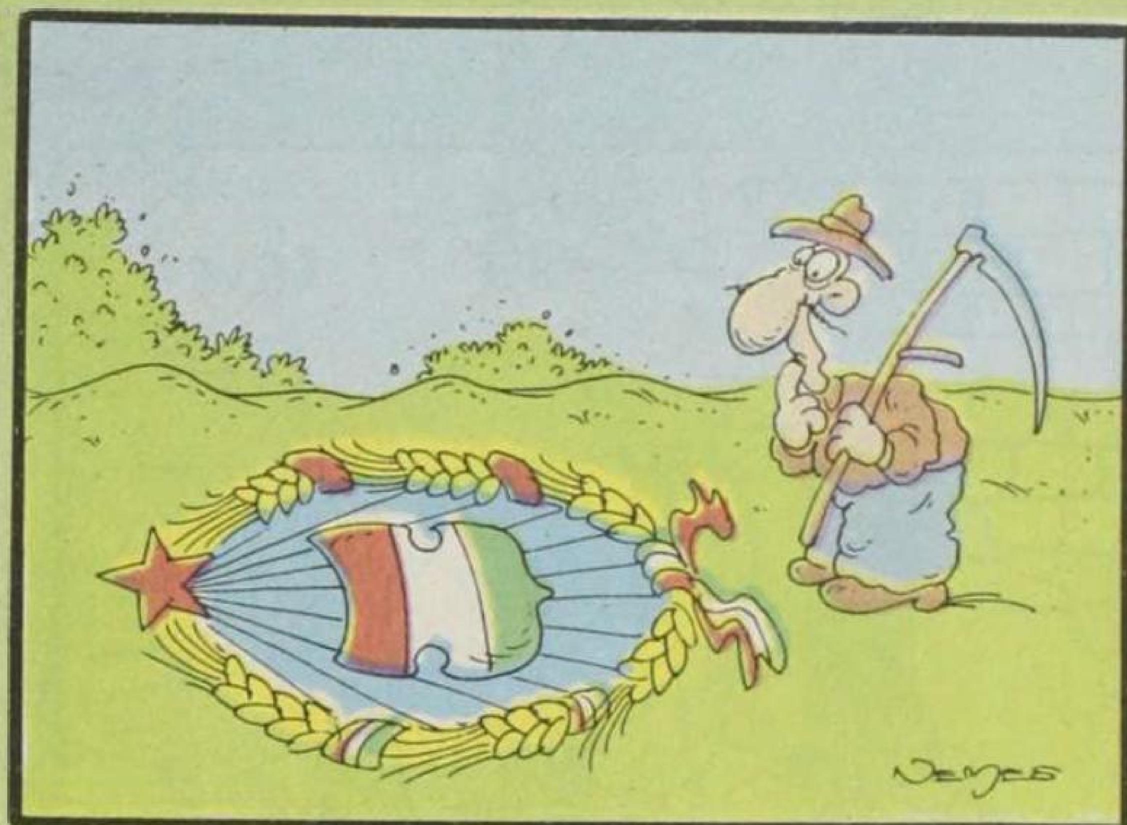
RAGADÓS BETEGSÉG

ARATÓFELVÉTEL

GABONAKÖR

16 hálóhely van
a 60 személyes Kádár-vonaton
A TÖBBSÉG
MÉG ALVÁS KÖZBEN IS HELYTÁLLT!
*
Magyarok is indultak
a szaharai futóversenyen
ÉS NYERTEK EGY DRO-MEDÁLT...

TELJESÍTETTÜK AZ ELSŐ FÉLÉVET

Hazánkban megkezdődött a rég várt gazdasági fellendülés: sikerrel eljesítettük az idei első félévi naptárt! Már az utolsó hetekben, június közepén látszott, hogy a legfontosabb mutatók az IMF és a Valutabank iltal meghatározott módon mutatnak. Illetékes helyről nyert értesülé-seink szerint, a félévet határidőre sikerült befejezni. Június 30-án minden ágazatban, beleértve a mezőgazdaságot is, véget ért az első élév, exportminőségben teljesült az idei, félévi naptár. Pontban június 0-án, éjfélkor, mind az állami, mind a vegyes, mind a magánvállalko-zások, kis- és nagyvállalkozók áttértek szerdáról csütörtökre, azaz 993. július 1-jére.

Munkatársunk exkluzív kérdezősködésére azt a választ kaptuk inklu-íve, hogy az első félév során elkészült hazai hónapok, hetek és napok ltalában megütik a külgazdasági igényeknek megfelelő minőséget, ıár a májusi időszak a tervezettnél melegebbre sikerült, és sokhelyütt ıiányzott vagy elmaradt a más esztendőkben annyira várt tavasz. Tél égét rögtön nyárelő követte. A rügyek szinte egyszerre fakadtak, ami z ország déli vidékein itt-ott rémületet keltett, hogy sorozatlövéseket allani, holott csak az összetorlódott rügyek pattantak ki egyszerre, a zokottnál nagyobb zajjal. Néhány gyorshajtó váratlanul cseresznye és rgonavirágba borult, és megfelelő víz híján a növényzet csak tátogott ős irányába, ahonnan szintén nem jött, amire vártunk.

Megkérdeztük dr. Shoder Ede szóvivőt, hogyan ítélik meg tárca-zinten a felgyorsult munka eddigi eredményeit:

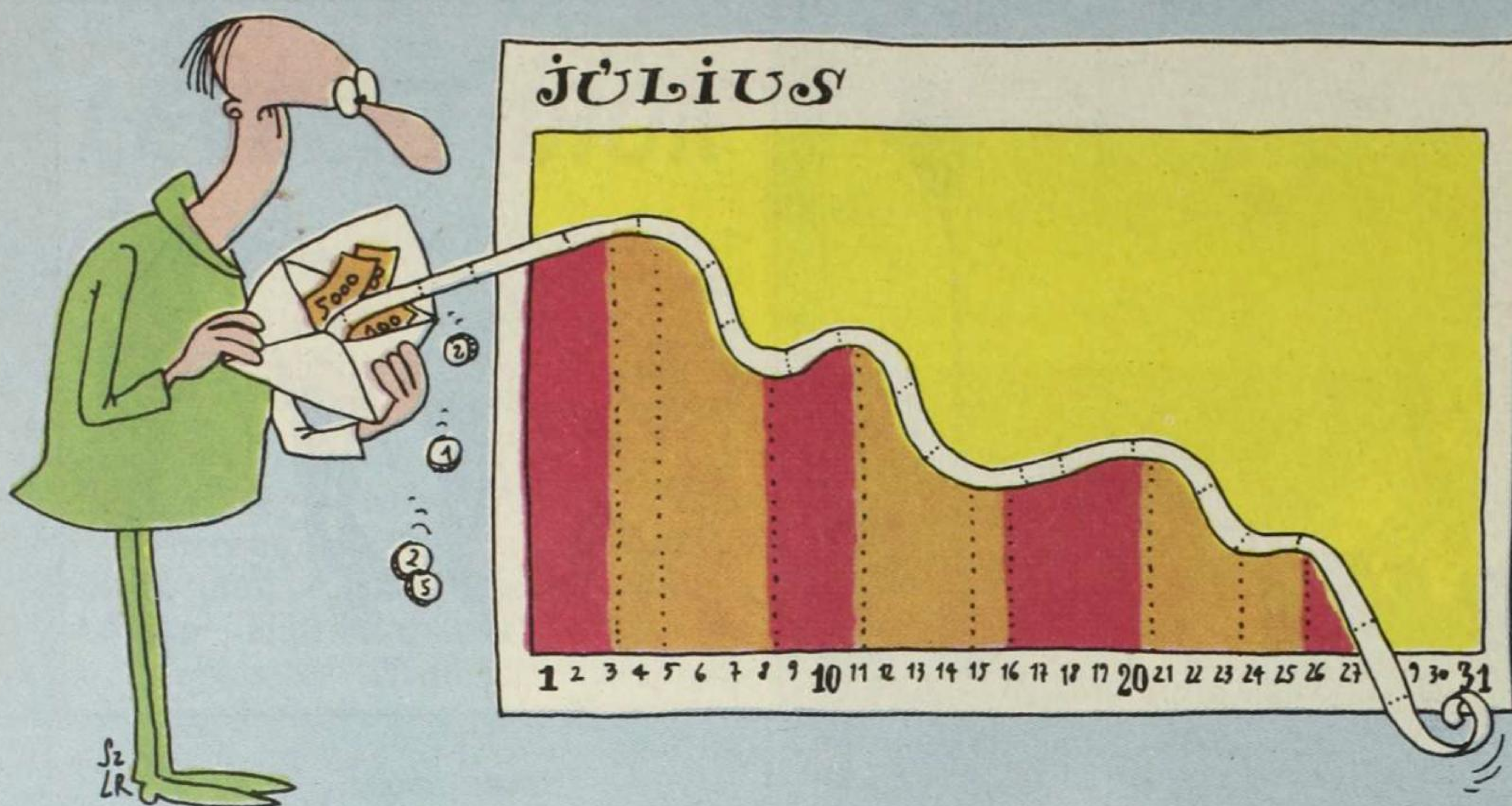
– Még van bőven javítani valónk! – ismerte el a nyilatkozó. – okozottabban kell figyelnünk a külpiaci igényekre, s akkor a jövőben em fordulhat elő, ami most gondokat okoz, miszerint az egyébként iváló minőségű hónapjaink, heteink és napjaink iránt már nincs kellő ıértékű kereslet, mert a fejlett országokban már áttértek a második félévre, így az első félévi termékek iránt alig mutatkozik érdeklődés. A hazai piac pedig telítve van lejárt határidejű termékekkel, annak ellenére, hogy a lejárati határidőket vagy átírjuk, leragasztjuk, vagy elfeledjük feltüntetni. Itt áll az egész félesztendő, becsomagolva, mire ráébredtünk, már itthon is csak a második félévet lehet eladni jó áron.

– Biztató azonban, hogy a termelést sikerült idejére megszervezni. Múlt év októberében már minden papírüzletben ott állt az idei naptár, minden vállalat tudta, különösebb marketing tevékenység nélkül is, hogy az idén mikor lesz első félév. Hiba nélkül dolgoztak menedzse-reink, még a hibáik is hibátlanok voltak. A vállalatok és vállalkozások dolgozói fegyelmezetten végezték a rájuk váró munkát, a januárt pontosan 31-ére teljesítették, de a februárt például már, példás munkaszervezéssel, három nappal korábban, 28-án befejezték.

– Sajnos, a második félév eredményes teljesítését is zavarja, hogy a sorra kerülő hónapok nem szabványosak. Évek óta reklamálnak gyáraink a beszállító üzemeknél, hogy egyforma hónapokat küldje-nek. Júliusra, augusztusra sikerült is 31 napos hónapokra szert tennünk, kedvező beszerzési áron, de szeptemberre már megint csak 30 napos minőséget kaptunk. Aránytalanságot okoz a termelésben, hogy a második félévben négy 31 napos hónapra két 30 napos esik. A szakszervezetekkel viszont megállapodott ágazatunk minden jelen-tős vállalata, hogy a jelentős államháztartási deficit ellenére, a legma-gasabb bérek mindenütt elérik a minimál bér színvonalát! Reméljük, hogy ilyen kedvező körülmények közepette, a második félév decem-ber 31-én éjfélig oly mértékben fog teljesülni, hogy január 1-jén 0 órától az ágazat minden termelő egységében már a legnagyobb mértékben, teljesen új esztendő lesz!

ALFÖLDI IMRE

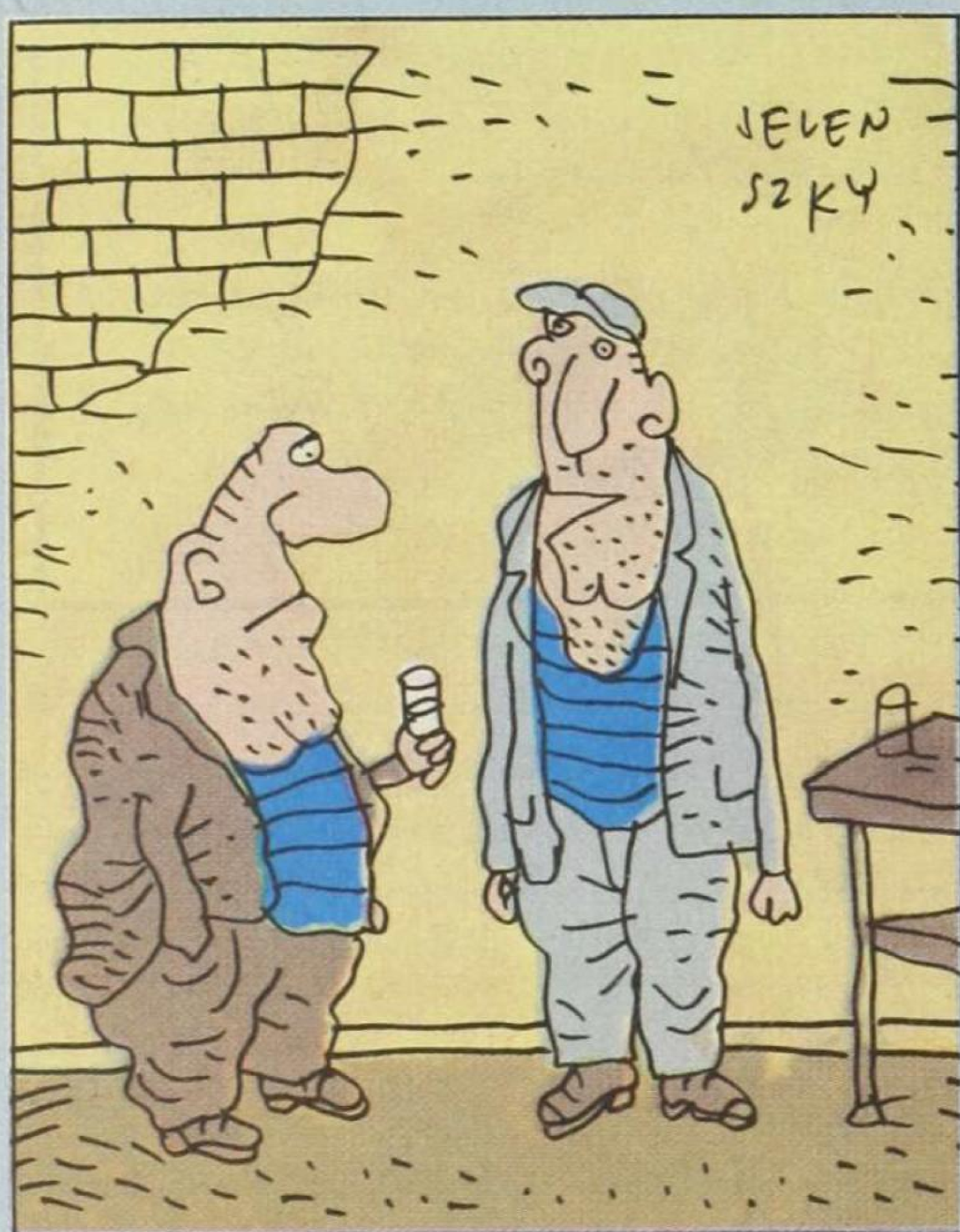
FIZETÉSI SZALAGGRAFIKON

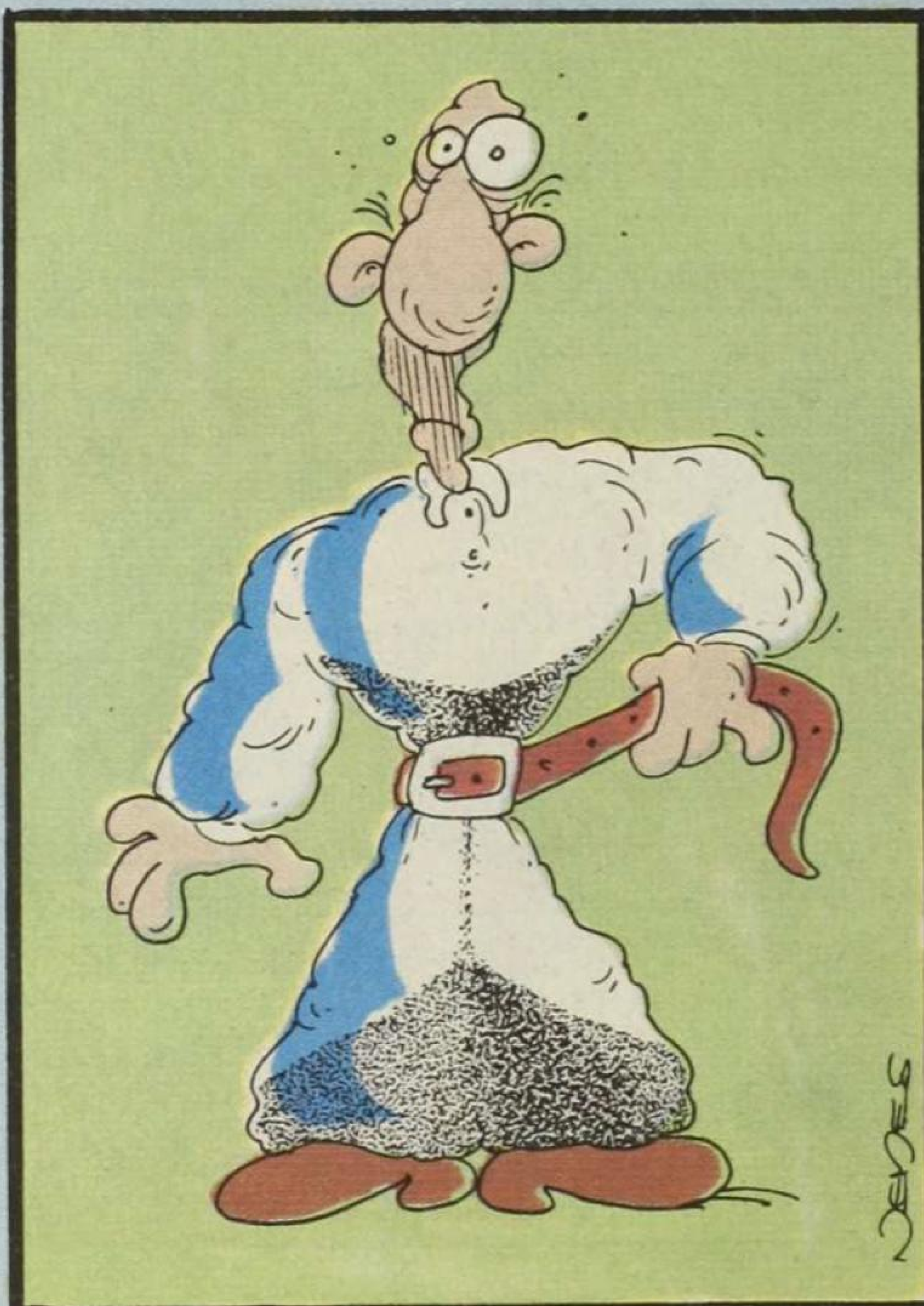
SOKADIKA

SOKADIKÁN

– Nincs más hátra, Sanyi bácsi, haza kell menni a kárpótlási jegyért.

HÓ VÉGE

Kérem alássan, a hó vége az egy igen szerencsétlen időszak az emberiség történetében. Többnyire hadüzenet nélkül érkezik, akár egy hódító hadsereg. Ellene védekeznünk éppen ezért rendkívül nehéz, meghátrálásra kényszeríteni pedig úgyszólván lehetetlen.

Mindig sokadikán tör reánk, és mégis mindig váratlanul. Jön, lát – és mi nem győzzük pénztárcával.

Ósdi trükkjeinket ismeri. Hiába lapozunk egyszerre hármat a naptárban, hiába csöngetünk be kölcsönkérni a rózsadombi tantihoz (nincs otthon!), hiába keresgéljük a dunnacihában elrejtett dugipénzt.

Egyszóval, nincs egy vasunk sem! Kopog a szemünk és kopog a díjbeszedő. Kiröhögjük. És fogadkozunk: csak most az egyszer húzzuk ki valahogy fizetésnapig, istenuccse, a jövő hónapban ügyesebben beosztjuk a pénzünket, azt a keveset.

S ha sikerül, mert sikerül, naná!, megünnepeljük... Az orosz kaviárt francia pezsgővel öblítjük le aznap, a gyerekeket teletömjük eperrel, és a nejünknek megvesszük azt a cuki vajszínű blézert. Aztán beloholunk a szerkesztőségbe egy kis előlegért, s otthon este nekiveselkedünk annak a krokinak, amelynek címe az lesz, hogy Hó vége...

(ALT)

– Öregszünk, anyukám, ilyenkor már gyorsabban múlnak a napok. Tíz éve még 28-án kezdődött a hó vége, most meg már 18-án.

Ismét leértékelték a forintot
TESSÉK MONDANI, EZ MÁR A NYÁRI KIÁRUSÍTÁS?

KABARÉREFORM (1963)

A rádiónál 1963. március 1-jén véglegesítettek belső munkatársként, ekkor alakult meg a lendületes szellemiségű, de ügyetlenül elkeresztelt Összetett Műsorok Szerkesztősége. Bozó László osztályvezető egy asztal alatt talált rám: a Láttuk-hallottuk rovat megrendelésére készült filmkritikámhoz épp ott kerestem gemkapcsokat. Marton Frigyest és Szilágyi Györgyöt ugyanekkor igazolták ide át. Őket Puskáshoz és Kocsishoz, a hajdani aranycsapat frontembereihez hasonlítanám; mint hátravont középcsatár olyan labdákat kaptam tőlük, hogy csak oda kellett tennem a fejemet, és máris rezgett a háló. E két dörzsölt, tapasztalt, minden szakmai hájjal megkent, rengeteg fortéllyal, rutinnal, évtizedes kapcsolatrendszerrel fölvértezett játszótárs oldalán nekem csupán figyelnem kellett, aztán a lepattanó, vagy a mezőnyben összeszedegetett labdákkal már egyénileg is boldogulhattam.

Kiegészítés

Gerő Sándor rajza

Fiatal belsőhármasunk így stílust hozott a rádiókabaré csapatjátékába. Ezt nem én állítom, hanem: „Sikerült a par excellence rádiókabarét megteremteni, mely különféle ragyogó fölismerésekkel és tanulságokkal is szolgál." (Lukácsy András: Élet és Irodalom.)

Pedig töméntelen, okkal elmarasztaló előítélettel találkoztunk. A kultúrkorifeusok és a kritika szemében az egész műfaj amolyan megtűrt maradvány volt, rossz szagú, szegény rokon. Patyolat, házkezelés, közlekedés, kereskedelem, ezek voltak a tematikus gettó határai. Ha valamely szellemi teljesítményt sértően alacsonyra akartak leárazni, egyetlen jelző elég volt a sárba tiprásához: „amolyan kabaré színvonalú". Vagyis alpári, idejétmúlt, felekezeten kívüli, polgári csökevény. Mint orvosprofesszor a kuruzslót, gyémántkereskedő az ószerest, zárdaszűz a konzumnőt, oly fintorogva utasították az egész „útszéli" könnyű műfajt a Művészetek nevében az ocsmányságok szemétdombjára.

Ez volt az örökség. Semmi meglepő nem található tehát abban, hogy Latinovits ordítva csapta le a kagylót amikor először kértem föl szereplésre. Várkonyi Zoltán pedig főrendezői minőségében a Vígszínház egész társulatát írásban tiltotta el a „Nem az én színpadom" című vetélkedőn való részvételtől.

Elismerem, az alapötlet szokatlan volt. Martonnal azt találtuk ki, hogy négy adásban csoportosítva a fővárosi színházak művészeit, mindenki a skatulyájától eltérő szerepet kapjon. A Nemzeti társulata a Vidám Színpaddal, a Vígszínház a Petőfivel, az Opera a József Attila és a Jókai Színházzal, a Madách az Operettel „vetélkedett". Így kapta Major Tamás Hacsek szerepét, és Benedek Tibor Luciferét, így lett Sárdy Jánosból Hamlet, és Pécsi Sándorból Zsupán. Máthé Erzsi sanzont énekelt, Simor Erzsi és Ajtay Andor duettet a Három a kislányból. Fehér Klára máig emlegetett „Mindenütt jó, de legjobb sehol" című paródiájában Sinkovits remekelt. Házy Erzsébet pedig Vujicsics Tihamér operájában énekelte, hogy „Mama, fogjál nekem békát!" És hát igen: Latinovitsnak Liliomot szántuk, partnere Ruttkai, mint Julika. Fölháborodása az eretnek antiszereposztáson voltaképpen érthető.

Nem csekély győzködések után végül csak eljátszották valamennyien. A feketeleves azutánra ígérkezett, hogy már az egész sorozat dobozban volt, el kellett fogadtatni az elnökséggel. A testület egy vészbíróság hangulatában ült össze: az engedélyezett 18 ezer forintos műsorköltséget hajszállal túllépve, 91 ezret utaltam ki az első adásért.

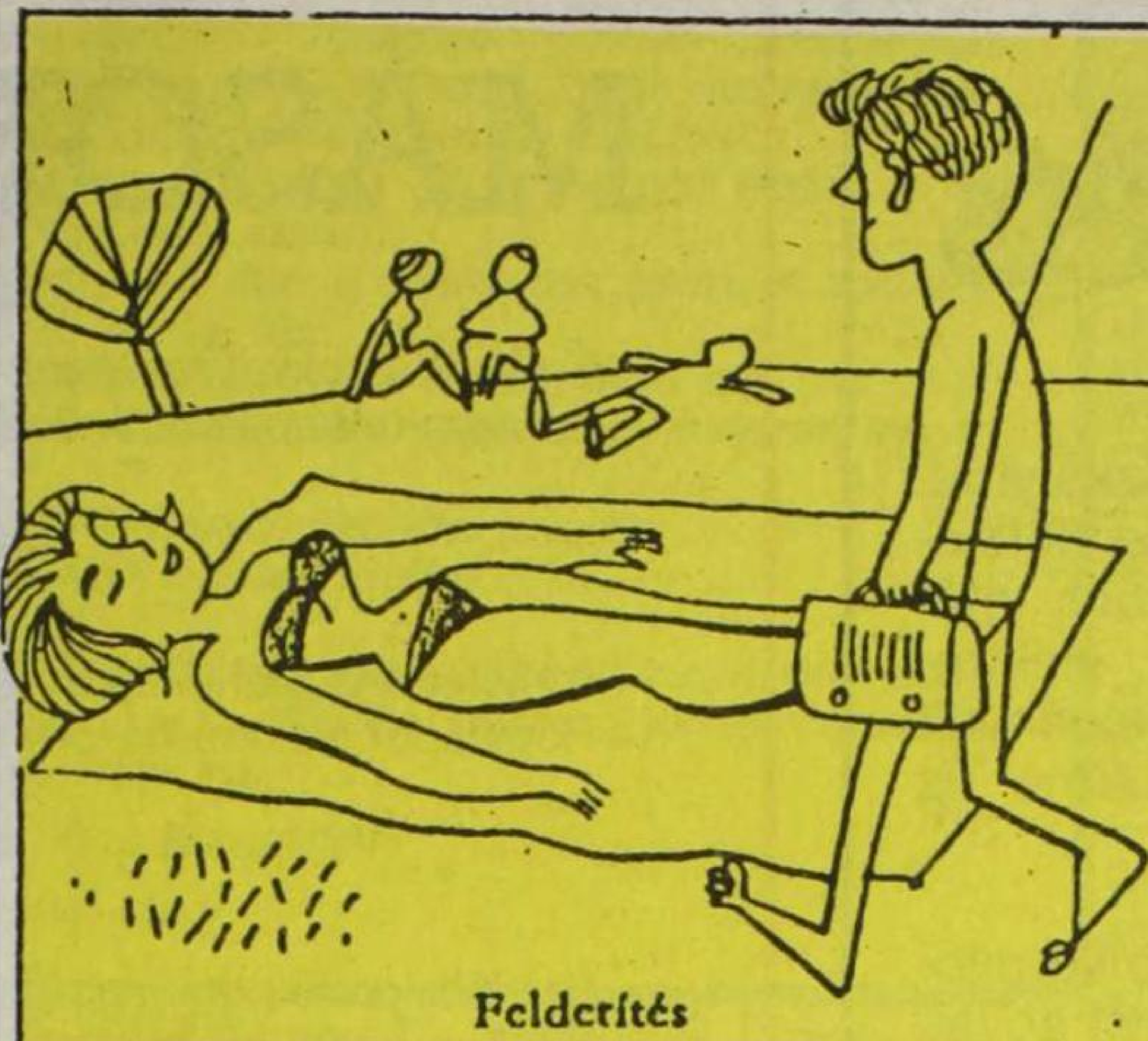
Zentai kezében nemcsak a piros ceruza remegett, de a hangja is; Hárs István elnökhelyettes nem szólt, csak zordan nézett. Képzeletemben én már csak büntetésem minősítésében voltam bizonytalan: megúszom-e hűtlen kezeléssel, vagy a szabotázst is rámvarrják?

A lehallgatás (már a procedúra elnevezése is az inkvizíciót idézi) huszadik percében Kiss Kálmán elnökhelyettes hang nélkül fölállt, hátrament, (Az őrséget riasztani? Bilincsért? Legjobb esetben a munkakönyvemért?) vérfagyasztó kulcscsörgés kíséretében kinyitotta a szekrényt, kivett belőle egy bontatlan üveg konyakot, és poharastul, tálcástul, elém szervírozta az egészet.

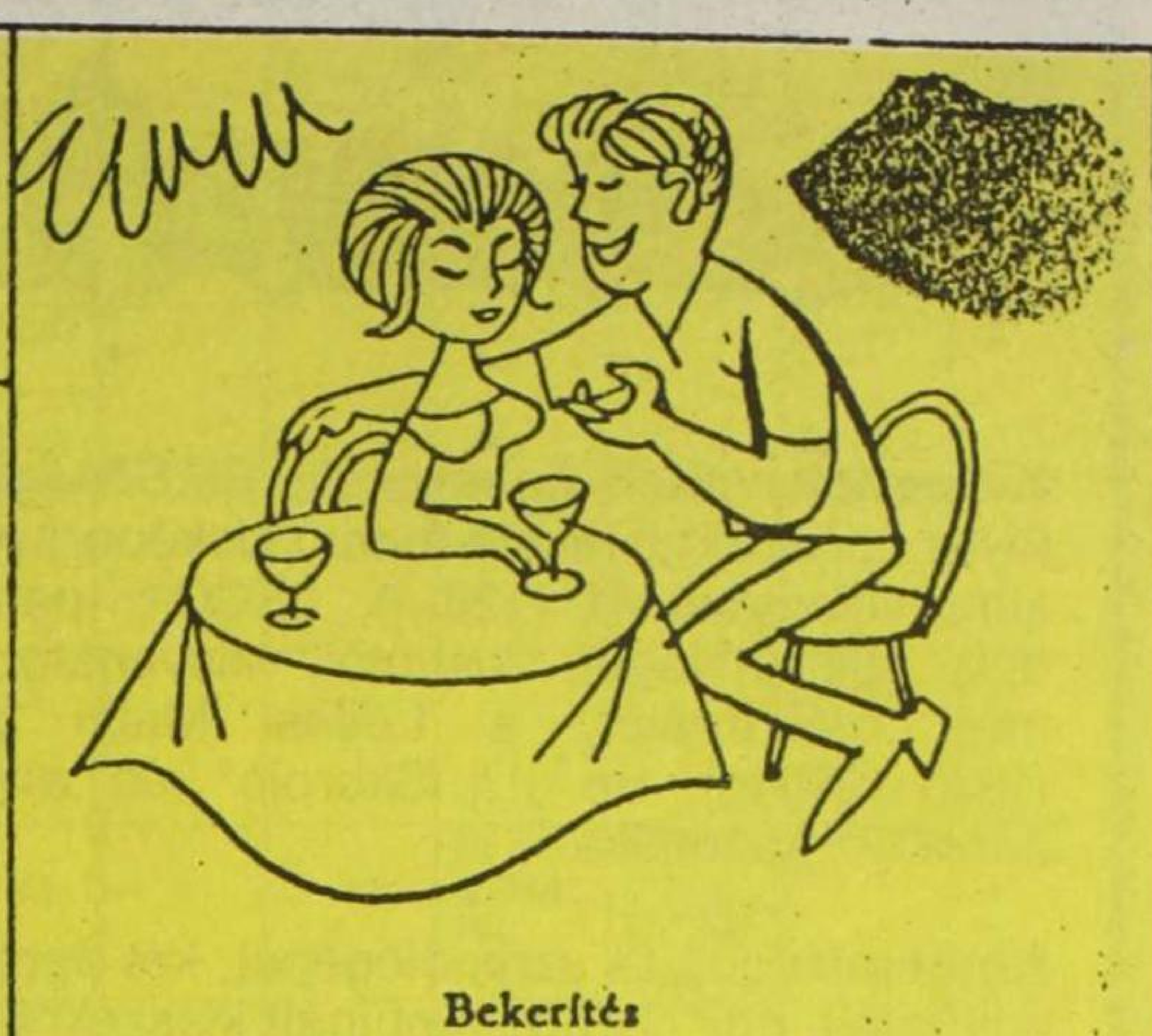
Nem csak ennek a négy adásnak a sorsa – egész besorolásunk eldőlt ezzel a gesztussal. Megbízhatóság, politikai judícium, ízlés kérdése, soha többé nem merült föl, de még a költségkereté sem. Az elnökségi műsorelfogadások akkortól jókedvű megbeszélésekké szelídültek. Becsületemre kijelentem: 28 év alatt egyszer se szóltak bele abba, hogy mi *legyen* a kabaréimban, és abba is igen-igen ritkán, évente tán ha egyszer, hogy mi *ne legyen* bennük.

Nyári hadműveletek

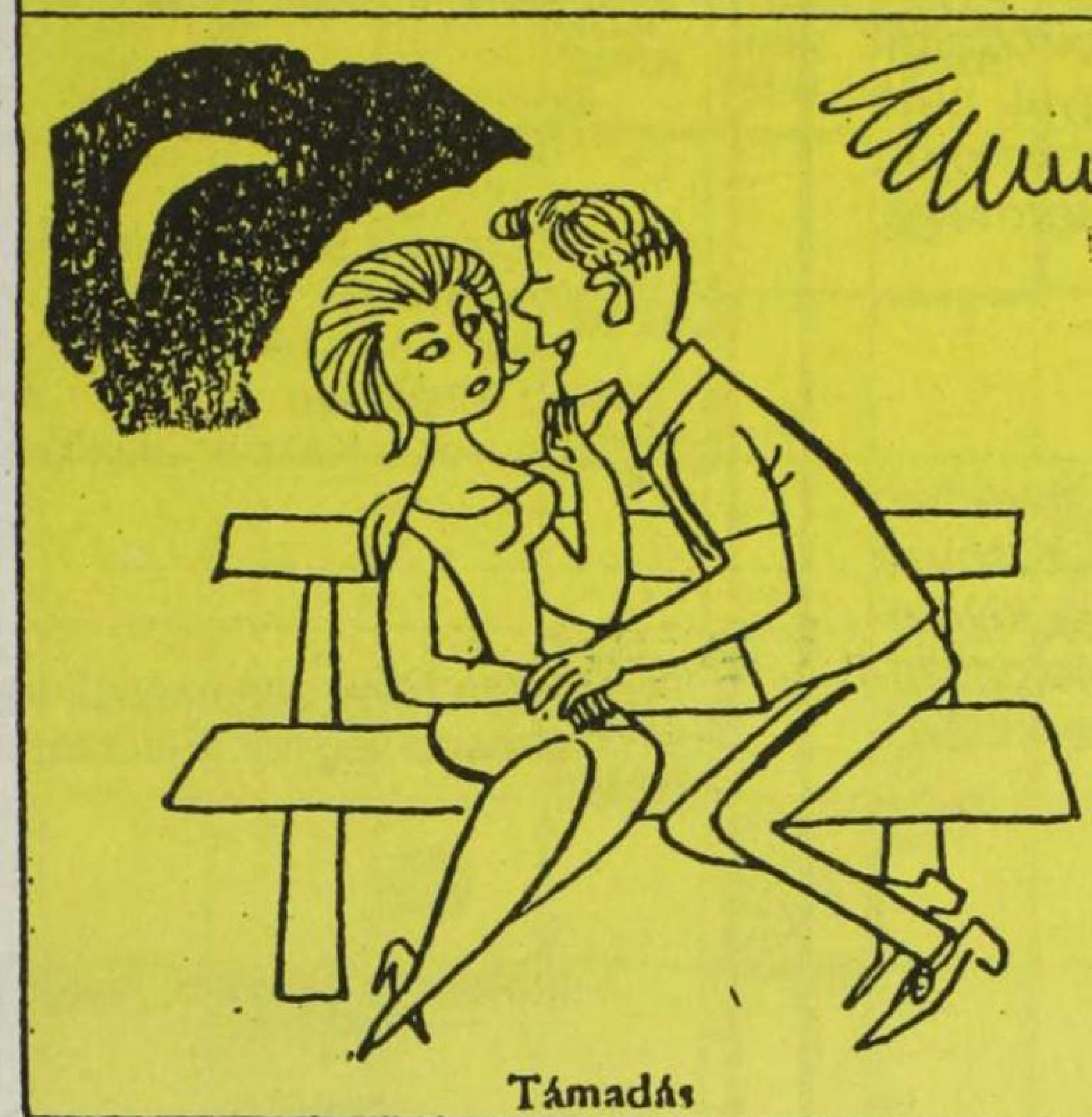
Mészáros András rajza

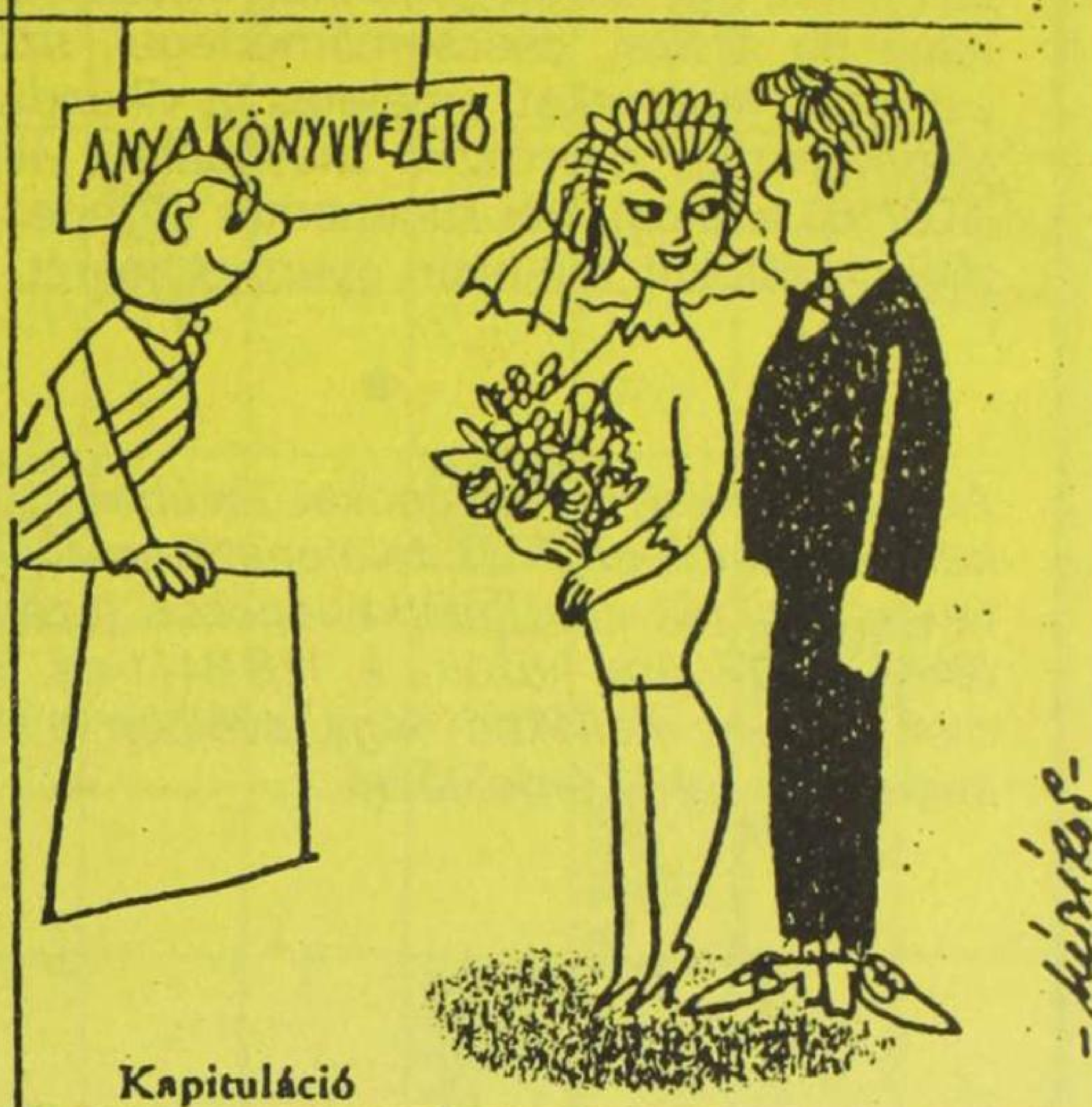
Felderítés

Bekerítés

Támadás

Kapituláció

BOLHAPIAC

Keresnek: játék babakocsit, SIESTA gázkályhát, lovas posztert, fekete-fehér kisképernyős televíziót, villanybojlert (120 l), LEGO-t, paplant, plédet, faliszőnyeget, kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót, a Ludas Matyi példányait (1970–1980-ig), az „Új Skorpió” és a „Zene tíz húrra” c. kazettákat.

Kínálnak: golyós számológépet, két darab kárpitozott fotelt, egy darab kombinált kisszekrényt, ágyat, négy db széket, csecsemőmérleget, szépirodalmi és egyéb könyveket, emeletes fa víkendágyat, autó csomagtartót, egyrészes mosogatót, villanymotort (220/180 wattos), női ruhaneműt közepes termetre, régi plakátokat, téli-nyári gyermekholmit.

•

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon (szerda kivételével), 9–12 óra között, a 118-8411-es telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

MÁSODPERCESEK

A SZERETETREMÉLTÓ

– Én csak azokkal szoktam társalogni, akik szeretnek engem.
– És nem unalmas állandóan magadban beszélni?

•

RÁTARTI BÉRLŐ

– Az istenért! Meneküljön, ég a ház!
– Hogyisne! Nekem három hónap felmondási idő jár...

•

REGGELI TORNA

– Bal láb lendül, egy-kettő! Jobb láb lendül, egy-kettő!
– Bocs, a ballal mi legyen?

•

TELEKSZOMSZÉDOK

– Bezzeg a szomszédomnak még az időjárással is mázlija van!
– Hogy-hogy?
– Nála több eső esett.
– Ez lehetetlen...
– Tévedsz. Kétszer akkora a kertje, mint az enyém.

•

A JÉG HÁTÁN IS

– Most, hogy állás nélkül vagy, miből élsz?
– Óraadó vagyok. Eladtam az aranyórámat.

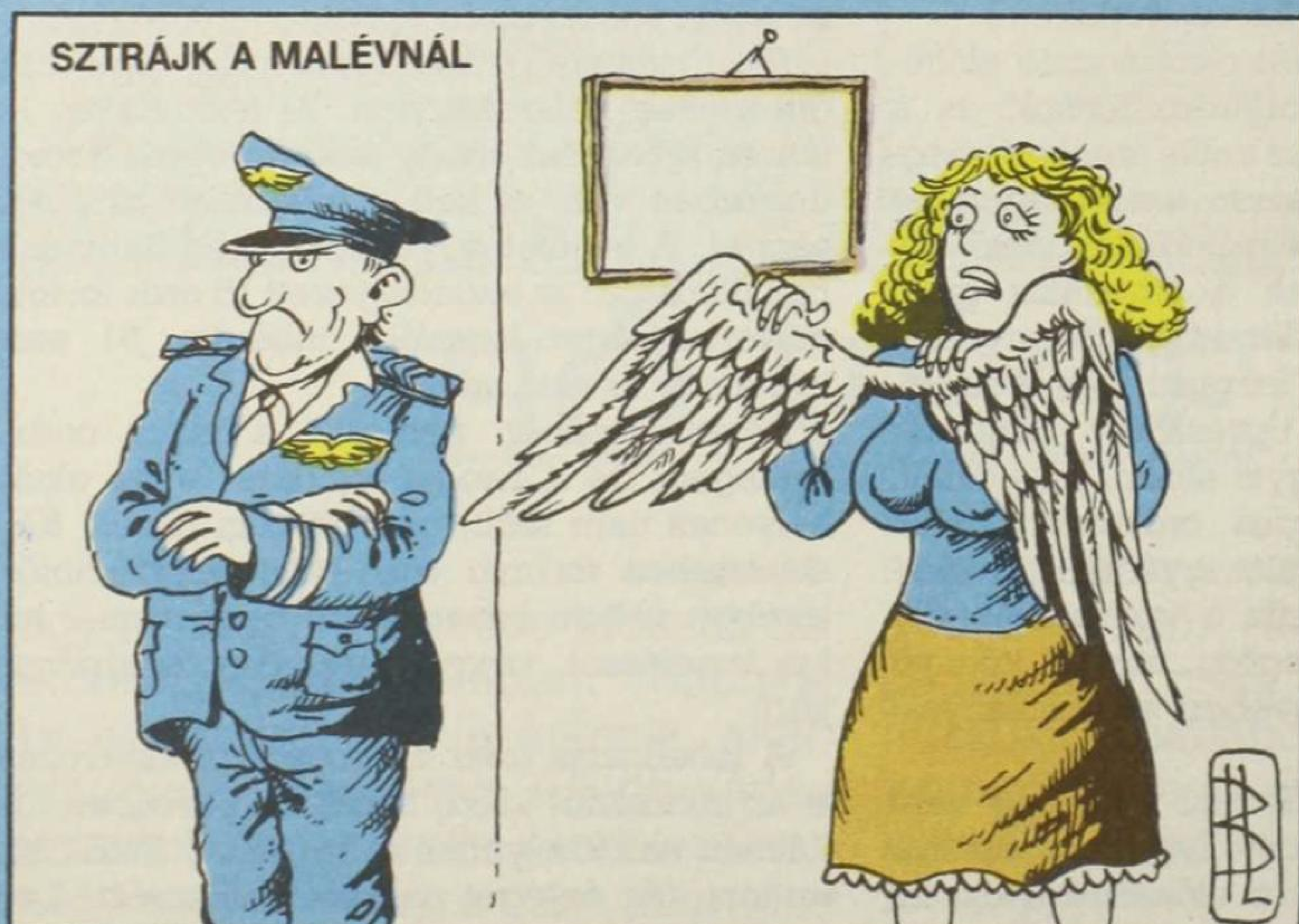
•

MEGNYUGTATÓ

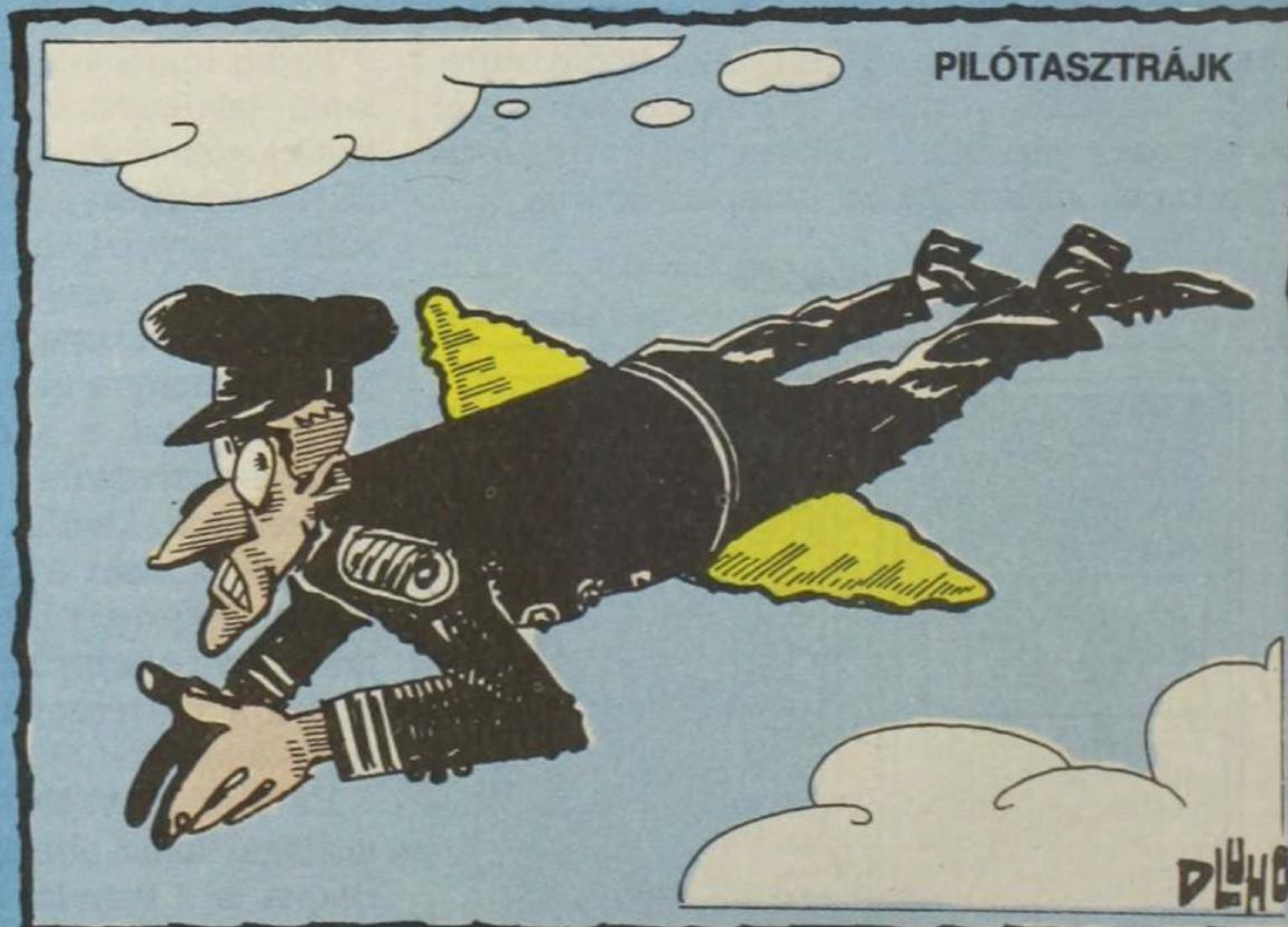
– Merem őt ajánlani, kiváló sofőr! Már annyi mindenen keresztülment...

BECSEI MIKLÓS

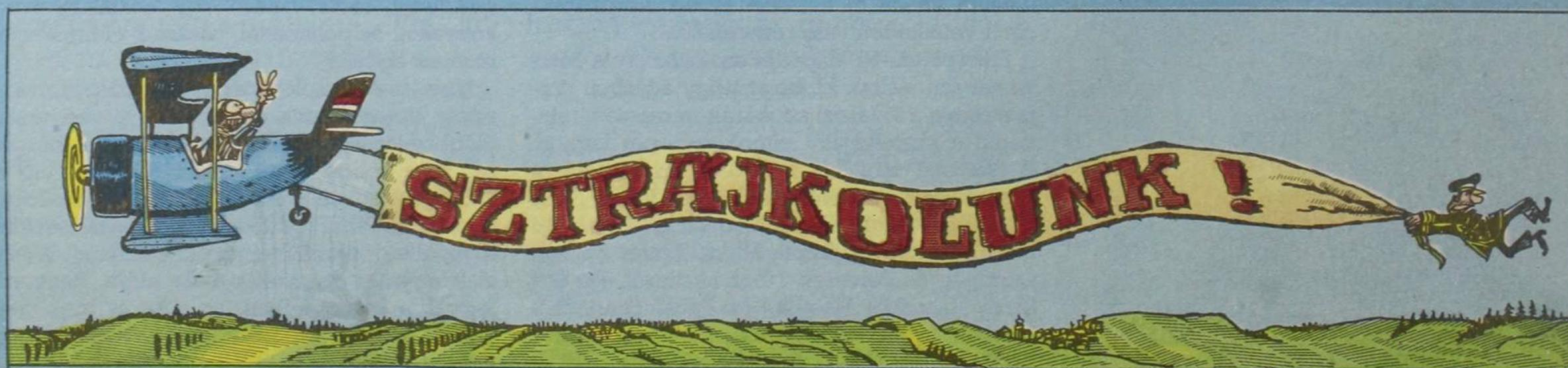
MALÉV-sztrájk után: NYUGI, A PILÓTÁK REPÜLNI FOGNAK!

– Ma nem repülsz, drágám?

– Vágyakat adunk „szárnyainak” (csak pénzt nem).

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/26-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles.
Brazília: Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Latabár Kálmán mindig távol tartotta magát a politikától. Tájékozatlanságát akkor is bizonyította, amikor egy kis faluba érkezett vendégszereplésre. Belépett a kultúrház öltözőnek kinevezett irodájába és elsápadt.

– Pistukám – mondta a szervezőnek –, én itt nem tudok fellépni!

– Miért? – döbbent meg a szervező.

– Mert nemrég jártam itt. Nincs új számom, nem léphetek fel ugyanazzal a műsorral, mint egy vagy két hete.

– Kálmánka, biztosan tudom, hogy az elmúlt tíz évben maga nem volt itt.

– Az lehetetlen – válaszolta Latabár. – Határozottan emlékszem, hogy én ezt már láttam!

A falra mutatott, és ekkor kollégáiból kitört a nevetés.

Hogy miért? Válasz a számozott sorokban.

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: július 7.

DALLAM VÁLASZ A KÉRDÉSRE

(2)

ÖSSZEGBŐL ELVESZ TALÁLJA

VASI ARBORÉTUM

EZOTERIKUS

FÁN ÉLŐ BÉKA

KŐOSZLOP

DÉNES BECEALAKJA

MINISZTER (BÉLA)

... MEDIAS RES

...CULPA

AB ... (KEZDETTŐL FOGVA)

KNOCK OUT, R.

VÉKONY FAÁG

POPVILÁGSZTÁR ÉN.NŐ

(1)

...GARROS

RUTÉNIUM

ÉNEKLÉS

CSALÁD FIATAL KEDVENCE

... TROLL (HEINE MŰVE)

MAJOMBESZÉD

IDÉNY

ELBAPARTI VÁROS

KŐBE VÉS

NYERTESEK KIVÁLASZTÁSA

TRÓJA VESZTÉT OKOZTA

ÜGETÉS

... MUSICI DI ROMA

FORMÁLÓ

KOSZTOLÁNYI MÚZSÁJA

IDŐFUTAM, RÖV.

ANGOL FFINÉV

RÉSZBEN ELRONT!

TÓGA RÉSZE!

ANNO

...BLAS (LESAGE REGÉNYE)

MÓRICZ FALUJA!

CSALÁDTAG

RÁDIUSZ BETŰJE

KALCIUM

... VIC (LONDONI SZÍNHÁZ)

VERSSZAK

...PARBAT (CSÚCS)

VEDELNI KEZD!

KETTŐSBETŰ

KÓRUSMŰ

NÉVLEGES ÁTMÉRŐ (RÖV.)

PL. A SZAHARA

... SOMMER

MÁGNESLEMEZ-MÁRKANÉV

TALÁN

MENNYBOLT

... ÉS MAGÓG

AAAAA!

ISKOLAI ÉRTESÍTŐ, NVL.

RÓMAI ÖTVENES

SPANYOL AUTÓJEL

LAURENCIUM

...-BÁTOR

KORTÁRS LENGYEL ÍRÓ

ZOLA-MŰ

SZEMÉLYÉRE

..., HAJRÁ!

ALASZKA NAGY FOLYÓJA

KÉPMÁS

... RÁBY (JÓKAI REGÉNYE)

SIEMENS

PÉCS EGYIK FELE!

HÁTRÁNYT CSÖKKENTŐ

FRISSÍTŐ ITAL

...IPSO

LÁNCVÉG!

SAVMARADÉK!

EGYIK KUTYA, MÁSIK ...!

... VÉGE (INGMAR BERGMAN FILMJE)

É-OLASZ VÁROS

NEUTRON

TÉTÉNY VEZÉRTÁRSA

FESTŐ, GRAFIKUS V. (VILMOS)

BELGA AUTÓJEL

A 23. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:
„Átadom a kagylót Lizának, az ilyesmivel ő foglalkozik."

Dedikált könyvet nyertek:

Dr. B. Nagy Zoltánné,
6600 Szentes
Szlávik György,
5600 Békéscsaba
Varga Károlyné,
1034 Budapest
Kovács Ferenc
1204 Budapest
Husztik László,
1029 Budapest
Mák Judit,
5200 Törökszentmiklós
Dr. Karácsony Mária,
6900 Makó
Haszonits Győző,
9300 Csorna
Dugonics József,
2251 Tápiószecső
Bujdosó Géza,
5600 Békéscsaba

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

Jobb, ha tőlünk tudják:

Lakatos Ferenc kőszegi lakos, ám rajzait mégsem a közeli bécsi lapoknak, hanem a Ludas Matyinak postázza. (Lelke rajta.)

